

MÅNDAGEN DEN 19 OKTOBER 2009

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

(Sammanträdet öppnades kl. 17.05.)

1. Återupptagande av sessionen

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session återupptagen efter avbrottet torsdagen den 8 oktober 2009.

2. Uttalande av talmannen

Talmannen. – Mina damer och herrar! Innan vi börjar sessionen skulle jag vilja säga några ord. Som ni vet undertecknade Polens president, Lech Kaczyński, Lissabonfördraget för tio dagar sedan. Jag är säker på att vi är ett steg närmare ett slutförande av ratificeringsprocessen. Jag är också säker på att fördraget snart även kommer att ratificeras av Tjeckien.

Jag vill informera er om att den första frågetimmen med José Manuel Barroso, Europeiska kommissionens ordförande, kommer att äga rum på torsdag denna vecka kl. 15.00. Denna debatt utgör en viktig institutionell förändring. Den kommer att leda till en avsevärd förbättring av Europaparlamentets arbete med kommissionen. Jag har arbetat med denna fråga tillsammans med ordförandena för de politiska grupperna och ordförande Barroso, och jag gläder mig över att det nya förfarandet kommer att bli ett permanent inslag i plenarsammanträdena i Strasbourg. Jag är säker på att detta kommer att stimulera våra debatter och öppna våra diskussioner ytterligare.

Den 10 oktober uppmärksammade vi den internationella dagen mot dödsstraff. Denna dag har sedan 2007 även varit den europeiska dagen mot dödsstraff, då vi uppvisar vår beslutsamhet och vårt engagemang mot denna omänskliga metod. Vi klargör även att vi är för ett världsomfattande moratorium i överensstämmelse med parlamentets förklaring i en resolution från 2007 och resolutionen från FN:s generalförsamling.

I ett pressmeddelande den 9 oktober bekräftade jag, i mitt eget namn och på Europaparlamentets vägnar, vårt engagemang för att skapa ett Europa utan dödsstraff och även för att upphäva det i hela världen. Detta är vår gemensamma skyldighet. Tyvärr finns det fortfarande ett land i Europa som dömer ut och verkställer dödsstraff. Detta land är Vitryssland. Vi fördömer avrättningarna i Iran och vi är särskilt oroliga för de iranier som har dömts till döden till följd av demonstrationerna efter presidentvalet i juni. Vi motsätter oss framför allt att dödsstraff tillämpas på minderåriga och skulle vilja påpeka att det i år är 20 år sedan konventionen om barns rättigheter antogs, vilken uttryckligen förbjuder avrättning av minderåriga.

Vi måste fortsätta ta kraftfullt avstånd från dödsstraff och säga vad vi tycker om att det tillämpas runtom i världen. Vi upprörs av de senaste händelserna i Kina där 12 personer har dömts till döden efter de etniska oroligheterna och våldsamheterna i Urumchi i Xinjiang-provinsen. Trots de allvarliga brott som begicks under oroligheterna i juni uppmanar vi de kinesiska myndigheterna att upprätthålla reglerna om rättvis rättslig prövning. Vi upprörs även av att dödsstraff döms ut och verkställs i Förenta staterna, särskilt i delstaten Ohio, där man har skjutit upp avrättningar med giftinjektion efter flera misslyckade försök.

Jag skulle återigen vilja vädja till alla de länder som fortfarande tillämpar dödsstraff om att avskaffa det i deras strafflagstiftning eller att, i avvaktan på avskaffandet, få till stånd ett moratorium för utdömandet och verkställandet av dödsstraff.

(Applåder)

3. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

4. Kommissionens åtgärder till följd av parlamentets åtgärder och resolutioner: se protokollet

5. Parlamentets sammansättning: se protokollet

6. Utskottens och delegationernas sammansättning: se protokollet

7. Muntliga frågor och skriftliga förklaringar (ingivande): se protokollet

8. Inkomna dokument: se protokollet

9. Beslut om vissa dokument: se protokolle

10. Framställningar: se protokollet

11. Anslagsöverföringar: se protokollet

12. Undertecknande av rättsakter som antagits genom medbeslutandeförfarandet: se protokollet

13. Åtgärder vidtagna beträffande oavslutade ärenden (artikel 214 i arbetsordningen): se protokollet

14. Begäran om brådskande förfarande: se protokollet

15. Arbetsplan

Talmannen. – Det slutgiltiga förslaget till föredragningslista som upprättades av talmanskonferensen vid sammanträdet torsdagen den 15 oktober 2009 (artikel 137 i arbetsordningen) har delats ut. Följande ändringar har föreslagits:

Måndag:

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Herr talman! Mitt anförande rör i själva verket måndagens föredragningslista.

Det förslag till föredragningslista som utfärdades innan vi fick den text som vi måste rösta om innehöll, om jag inte missminner mig, en debatt om tre fall av parlamentarisk immunitet. Dessa fall av parlamentarisk immunitet är oerhört viktiga eftersom de kan få betydelse för en ledamots frihet att utöva sitt yrke om ledamoten utsätts för politiskt motstånd från regeringen eller från domstolarna eller för politiskt motstånd från domstolar som utnyttjas av regeringen via åklagare.

Jag har konstaterat att dessa frågor inte har tagits med i debatten och jag tycker att detta är djupt beklagligt. Det återstår bara en omröstning utan föregående debatt om ett betänkande från Diana Wallis om Marek Siwiecs immunitet. Att betänkandet ska gå till omröstning utan debatt innebär att inga anföranden är möjliga och att ledamoten i fråga därmed inte får möjlighet att uttala sig inför sina jämlingar och kolleger. Jag tycker att detta är djupt beklagligt.

Avslutningsvis kommer jag att säga några ord om betänkandet från vår kollega, Francesco Enrico Speroni, vilket antogs med en mycket stor majoritet – av praktiskt taget hela parlamentet tror jag. Betänkandet handlar om inställningen inom de franska myndigheterna som vägrade skydda vår före detta kollega Jean-Charles Marchianis immunitet när det gäller telefonavlyssning, samtidigt som sådan immunitet garanteras för ledamöter i nationella parlament.

Jag skulle vilja veta vad som har hänt med rekommendationerna i Speronis betänkande och särskilt med den talan som vi var tvungna att väcka i EG-domstolen.

Talmannen. – Ingen begäran har inletts om en debatt om parlamentarisk immunitet. Omröstningen om detta kommer därför att äga rum i morgon. Om en begäran hade inkommit hade vi kunnat behandla frågan på ett annat sätt. Det finns ingen debatt på dagordningen eftersom det inte finns något som helst förslag om detta.

Tisdag:

Inga ändringar har föreslagits.

Onsdag:

Jag har fått en begäran från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) om en ändring av titeln på resolutionsförslaget om informationsfrihet i Italien och i andra medlemsstater i Europeiska unionen. Den nya titel som föreslås är "Informationsfrihet i Europeiska unionen".

Simon Busuttil, för PPE-gruppen. – (MT) Herr talman! En gemensam synpunkt som kom fram under den debatt som vi hade förra månaden om denna resolution är att vi behöver diskutera frågan om yttrandefrihet överallt, både inom och utanför EU. Men, herr talman, vi kan inte gå till storms mot ett enskilt land. De frågor som rör Italien i denna resolution är i grund och botten något som hör hemma i en nationell politisk debatt och vi, Europaparlamentet, måste lägga band på oss och inte lägga oss i debatter som denna. Om vi behåller ordet "Italien" i titeln på denna resolution skulle vi inta rollen som någon slags högre instans, vilket vi inte är. Dessutom skulle vi faktiskt fullständigt underminera vår institutions auktoritet och respekten gentemot denna.

Vi är för yttrandefrihet inom och utanför EU. Därför uppmanar vi alla de som verkligen vill att yttrandefrihet ska råda överallt att rösta för ändringen av resolutionens titel.

Manfred Weber, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag skulle vilja stödja och tala för förslaget.

Det är inte alla frågor inom EU som är en fråga för EU. Vi tillämpar subsidiaritetsprincipen och vi i Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) har förtroende för våra kolleger i Roms parlament och domstolar som själva kan avgöra vad som är bra och dåligt för Italien. Det italienska parlamentet har just bevisat sitt oberoende. Vi diskuterar gärna åsiktsfrihet, men i sådana fall borde vi också diskutera åsiktsfriheten i Europeiska unionen. Detta måste framgå tydligt av förslaget och titeln och därför ber vi er att stödja detta förslag.

Hannes Swoboda, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! Det här är faktiskt nästan en pinsam föreställning. Från första början sade vi klart och tydligt att det hela har sin grund i problematiken i Italien, men vi vill inte koncentrera oss på detta. Vi vill säga något allmänt om yttrandefriheten i EU. Därför väljer vi denna titel. Det rör sig om det problem som uppstod i Italien, men det handlar även om generella påståenden.

Vi bör inte försöka göra allt på en gång. Under flera veckors tid har vi vid upprepade tillfällen försökt lägga det ursprungliga fallet åt sidan. Var åtminstone uppriktig: Om ni säger att vi vill försvara Berlusconi oavsett vad han gör, är ni ärliga med er inställning, men nu agerar ni som om ni vill vara neutrala och opartiska. Låt oss behålla denna titel. Det är förståeligt.

(Applåder)

(Parlamentet förkastade detta förslag.)

Torsdag:

Inga ändringar har föreslagits.

(Arbetsplanen fastställdes.) ⁽¹⁾

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Herr talman! En kort kommentar och en begäran till er, herr talman: På torsdag ska vi bland annat debattera de fruktansvärda dödsstraffarna i Iran. Dessa är fullständigt oacceptabla och tillämpas ofta för så kallade brott som det inte ens väcks åtal för enligt vårt rättssystem.

Vi borde ta detta tillfälle i akt och klart och tydligt säga att vi fördömer terrorvåld i allmänhet, även om det riktas mot den iranska regeringen, eftersom vi är mot våld. Ni borde kanske göra som rådet och finna en

⁽¹⁾ För övriga ändringar av arbetsplanen: se protokollet.

möjlighet att säga detsamma. Jag anser att vårt ställningstagande mot detta skulle bli starkare om vi klart och tydligt sade att den attack som kostade 42 människoliv är oförenlig med vår hållning. Vi är av princip mot våld, mot dödsstraff och även mot terrorvåld.

16. Anföranden på en minut om frågor av politisk vikt

Talmannen. – Nästa punkt är anföranden på en minut om frågor av politisk vikt.

Arturs Krišjānis Kariņš (PPE). – (LV) Herr talman! Hela Europeiska unionen känner av den globala ekonomiska krisen, men det är de baltiska länderna som har drabbats av de allvarligaste konsekvenserna av nedgången. En stor förutsättning för att dessa länder ska kunna ta sig ur den ekonomiska krisen är en fullständig övergång till euron. Men sedan 2005 har alla de baltiska valutorna varit direkt knutna till euron eftersom de fortfarande inte får ansluta sig till euroområdet på grund av de officiella Maastrichtkriterierna. De baltiska länderna skadas därmed av Europeiska centralbankens politik med låga räntor som har blåst upp låne- och fastighetsbubblan, men de kan inte njuta de verkliga frukterna av valutastabilitet. Jag uppmanar er att fatta ett politiskt beslut om att göra ett undantag så att euron kan införas i de baltiska länderna. De små ekonomierna i dessa länder är inte något hot för euroområdet. Hotet utgörs av instabiliteten i området om länderna inte ansluts till euroområdet. Tack för att ni lyssnade.

Alexander Mirsky (S&D). – (LV) Mina damer och herrar, herr talman! Jag skulle vilja uppmärksamma er på den mycket allvarliga ekonomiska situationen i Lettland. Man planerar nu att stänga 50 procent av sjukhusen i landet. Arbetslösheten är på 25 procent i vissa regioner. I Lettgallen har 50 procent av arbetstagarna sagts upp. Trettio procent av poliserna, 30 procent av lärarna och 30 procent av läkarna har förlorat sina arbeten. Skattereformerna, som syftar till att höja skatterna, kommer att leda till att ekonomin kollapsar fullständigt. Lettland erbjuder lån i stället för stöd i denna situation och detta kräver ännu större nedskärningar i den mycket begränsade budgeten. Det har nu gått så långt att vissa svenska ministrar bokstavligen bedriver utpressning mot den lettiska regeringen genom att kräva minskade anslag. Allt detta har lett till en social explosion ...

Luigi de Magistris (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag anser att parlamentet borde vara mycket bekymrat med anledning av den senaste rapporten från FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO).

Flera regeringar i Europeiska unionen, och senast den italienska regeringen, fortsätter att göra invandring till något brottsligt, kränker rätten till asyl och förvägrar urskillningslöst människor inresa. Därför anser jag faktiskt att vi behöver ett starkt samarbete eftersom det är en skam att den fattigdomsnivå som FAO anger fortfarande finns i Afrika, Mellanöstern och Asien. Med samarbete menar jag inte att vi ska genomföra meningslösa projekt som bara skapar affärsverksamhet för samma gamla företag, utan att hjälpa dessa länder så att de kan stå på egna ben.

En annan skam som parlamentet måste göra något åt är den privatisering av vattentillgångarna som vissa regeringar inom EU är involverade i. Vatten är allas egendom. Det är en livsnödvändig resurs och inte någon handelsvara för multinationella företag.

Karima Delli (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Mitt anförande rör de försämrade arbetsvillkoren inom EU.

I dag tjänar nästan hälften av alla arbetstagare i världen mindre än 2 US-dollar per dag, 12,3 miljoner människor hålls fortfarande i slaveri och över 200 miljoner barn tvingas arbeta. Inom EU ökar antalet arbetande fattiga för var dag som går och varje år registrerar Internationella arbetsorganisationen (ILO) 160 000 dödsfall som orsakas av bristen på förebyggande åtgärder.

Jag skulle i detta sammanhang vilja understryka vårt ansvar gentemot alla de som är utan arbete och sociala rättigheter och som har dåliga arbetsvillkor, gentemot alla de miljontals arbetstagare som lider både psykiskt och fysiskt och som ibland är självmordsbenägna eller drabbas av cancer eller kroniska sjukdomar till följd av sina arbetsförhållanden. Det är dags att sätta stopp för övertygelsen om att vi måste arbeta mer och tjäna mer och vara konkurrenskraftiga på kort sikt. Det måste vara EU:s högsta prioritet under de 10 kommande åren att garantera rätten till anständigt arbete och förbättra arbetslagstiftningen.

Janusz Wojciechowski (ECR). – (PL) Herr talman! FN:s jordbruks- och livsmedelsorganisation offentliggjorde nyligen en rapport där det anges att jordbruksproduktionen i världen måste ha ökat med minst 70 procent år 2050 för att mänskligheten inte ska hotas av hungersnöd. Detta är en bekräftelse på en självklar sanning.

De är väl känt att jordens befolkning växer samtidigt som det finns allt mindre odlingsbar mark till vårt förfogande. Europeiska unionens jordbrukspolitik, som ger sken av att den värnar om marknadsprinciper och förbättrar konkurrenskraften inom jordbruket, baseras samtidigt på en systematisk minskning av jordbruksproduktionen inom nästan alla branscher. När det gäller utvecklingen i världen kan denna politik kan visa sig vara dödlig och orsaka hungersnöd inom en inte alltför avlägsen framtid.

Jag anser att den politiska inställningen till jordbruket och problemen på detta område måste ändras i grunden inom EU. Vi måste verkligen intressera oss för livsmedelssäkerheten på vår kontinent. Bort med denna restriktiva jordbrukspolitik, för den är inget annat än en kortsiktig och fantasilös politik.

Bairbre de Brún (GUE/NGL). – (GA) Herr talman! Ungefär vid den här tiden för tre år sedan förband den brittiska regeringen sig att föreslå en irisk språklag för att skydda och utveckla det iriska språket på Nordirland. Lagstiftningen för att skydda de irisktalandes rättigheter är en viktig del i freds- och försoningsprocessen.

Det iriska språket som sådant skulle få samma rättsliga skydd som de inhemska språken i södra Irland, Skottland och Wales.

Det har nu gått tre år sedan dess och lagstiftningen har fortfarande inte införts.

Jag skulle uppskatta om ni kunde tala med det medbeslutande förvaltningsutskottet i Belfast om den betydelse och inverkan som flerspråkighet har i allmänhet.

Det är elva år sedan långfredagsavtalet undertecknades och tre år sedan St. Andrews-avtalet undertecknades. Det är nu angeläget för oss att det införs en irisk språklag så att de irisktalandes rättigheter fastställs i lag på Nordirland.

Talmannen. – Tack. Vänligen inge en skriftlig begäran om detta.

John Bufton (EFD). – (EN) Herr talman! Wales är nu en av de största mottagarna av EU-stöd inom ramen för strukturfondsprogrammet för 2007–2013. Pengarna går främst till att nå en hållbar ekonomisk tillväxt och skapa arbetstillfällen. West Wales and the Valleys får med rätta de högsta stödbeloppen inom ramen för de nuvarande strukturfonderna.

Många betraktar Storbritannien som ett bra land att leva i. Det är mycket få som vet hur det verkligen ligger till med fattigdomen och arbetslösheten i Wales. The Valleys har så gott som förstörts på grund av att stora industrier har lagts ner. Dessa industrier var en gång i tiden ryggraden i solida, hårt arbetande samhällen. I dag är gruvorna stängda. De fabriker som har ersatt gruvorna lägger ut arbetet till andra länder. Människorna i de samhällen som växte och frodades tack vare denna sysselsättning har inte bara förlorat sina arbeten utan även känslan av meningsfullhet och tillhörighet.

Eftersom allt fler länder ställer sig i kö för att gå med i EU är jag orolig över att nya medlemsstater kommer att få det stöd som Wales så väl behöver. Jag uppmanar kommissionen och rådet att garantera att Wales får tillräckligt stöd genom ett bindande övergångsavtal när den nuvarande strukturfondsperioden går ut 2013.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! Det extremt farliga kärnkraftverket Temelín, där det redan har skett 127 olyckor sedan 2000, ligger mycket nära den plats som jag kommer ifrån i Oberösterreich och det finns ett annat kärnkraftverk nära Wien i Mochovce i Slovakien. Tillsammans utgör de en otrevlig blandning av en design från gamla Sovjet och amerikansk ingenjörskonst. Från ett rättsligt perspektiv är det hela problematiskt eftersom det inte har gjorts någon miljökonsekvensbeskrivning i något av länderna i enlighet med EU-lagstiftningen. Parterna har ingen möjlighet att få någon rättslig prövning av det slutgiltiga beslutet. Detta strider mot artikel 10 i gemenskapsdirektivet om miljökonsekvensbeskrivning.

Jag skulle vilja ta tillfället i akt och uppmana gemenskapen att starkt motsätta sig detta byggprojekt.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Herr talman! Med hänsyn till återupptagandet och intensifieringen av förhandlingarna i Doha-rundan och inför WTO:s ministerkonferens i Genève i slutet av november efterlyser vi en grundlig debatt med kommissionen så att vi kan fatta ett gemensamt beslut om Europeiska unionens förhandlingsposition mot bakgrund av genomförandet av Lissabonfördraget. Vi uppmanar även kommissionen att, när det gäller jordbrukssektorn, fullständigt respektera sitt förhandlingsmandat och inte kräva ytterligare reformer för sina förslag och, närmare bestämt, att inte förekomma översynen 2013. Med andra ord vill vi inte ha någon förhastad reform av den gemensamma jordbrukspolitiken som görs via bakdörren eller som begärs uppifrån.

Alajos Mészáros (PPE). – (HU) Herr talman! Det är berömvärt att en politiker vill göra det så bra som möjligt för sitt land. Detta är något som vi alla vill eftersom vi tar hänsyn till våra väljares intressen. Detta får dock inte ske på andras bekostnad och får inte under några omständigheter ske genom utpressning.

Tjeckiens president Václav Klaus har överraskat oss alla med sin taktik för att blockera Lissabonfördraget. Denna man, som inledde sin politiska karriär som en reformvän, har ställt krav som drar skam både över honom och över hans land. Jag finner det oacceptabelt att sätta undertecknandet av Lissabonfördraget i samband med Beneš-dekreten. I Beneš-dekreten från 1945 tillämpades principen om kollektiv bestraffning, vilket är oförenligt med EU:s rättsordning. I enlighet med dessa rättsakter fick miljontals oskyldiga civilpersoner sitt medborgarskap återkallat och fördes med tvång från sitt födelseland bara för att de hade tyska eller ungerska som modersmål.

Enligt EU:s rättsordning får vi inte tolerera någon som helst kränkning av de mänskliga rättigheterna och den personliga friheten. Detta är dock vad Václav Klaus kräver av oss.

Chrysoula Paliadeli (S&D). – (EL) Herr talman! Kidnappningen nyligen av Athanasios Lerounis, chefen för den icke-statliga organisationen med grekiska volontärer, är den senaste i en rad kidnappningar i det oroliga området mellan Pakistan och Afghanistan av polska, brittiska, spanska, kinesiska och kanadensiska medborgare, varav de flesta har mördats. De boende i detta område, som även är känt som Nuristan vilket betyder "de otrognas land", kämpar för att upprätthålla sina principer, traditioner och sedvänjor i en fientlig omgivning som växer sig allt starkare.

Lerounis och hans arbetsgrupp har arbetat effektivt med kalashfolket under cirka 15 år och har under denna tid lyckats förbättra levnadsvillkoren för denna isolerade folkgrupp.

Vi uppmanar ledamöterna i Europaparlamentet att utnyttja sin makt och hjälpa till att rädda en volontär som har ägnat en stor del av sitt vuxna liv åt att lära känna en utrotningshotad folkgrupp i Centralasien.

Harlem Désir (S&D). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Två medlemsstater – Frankrike och Storbritannien – har uppgett att de tänker skicka tillbaka afghanska flyktingar som har kommit till Europa i ett försök att undkomma döden.

Jag anser inte att vi kan fortsätta att förhålla oss passiva inför detta mycket allvarliga hot mot deras liv. I oktober rapporterade den brittiska tidsskriften *The Guardian* om att några afghanska flyktingar, som hade förvisats från Australien, mördades när de återvände till sitt land.

Jag anser att allt detta fullständigt strider mot våra internationella åtaganden.

Kommissionen sade själv i en handlingsplan från juni 2008 att sådana legitima åtgärder som vidtas för att minska den olagliga invandringen inte får leda till att flyktingar nekas skydd inom Europeiska unionen. Vidare har Förenta nationernas flyktingkommissariat avrått EU från att på något sätt underminera Genèvekonventionen och andra skyddsformer för att säkerställa att afghanska flyktingar inte förvisas till Afghanistan.

Ett stort antal parlamentsledamöter från fyra olika grupper har undertecknat en vädjan om detta. Jag uppmanar er, herr talman, att tala med Europeiska kommissionen, Storbritannien och Frankrike. Vårt parlament, vår kammare, måste ta upp denna fråga för att förhindra denna kränkning av asylrätten.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja berätta om restriktionerna mot katalanskan i Spanien. Jag tänker särskilt på den autonoma regeringen i Valencia som 2007 stängde signalförstärkarna La Carrasqueta och Mondúver. Under de kommande månaderna kommer även andra signalförstärkare att stängas.

Signalförstärkarna gör att man kan se katalansk tv i Valencia. Den autonoma regeringen i Valencia bryter mot direktivet om audiovisuella medietjänster som garanterar fri rörlighet av tv-innehåll mellan EU-länderna. Inom EU finns det kulturell frihet, men inom Spanien – för katalansk tv – finns det inte. Det här är det sorgliga motsatsförhållande som jag ville informera er alla om denna eftermiddag.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Principen om lika lön för lika arbete kommer från 1957 års fördrag om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Denna princip är aktuell ännu i dag eftersom det fortfarande finns påtagliga löneskillnader trots att antalet kvinnliga chefer ökar. Det är obegripligt att kvinnor, bara för att de är kvinnor och inte män, får lägre lön för samma typ av arbete, särskilt när det gäller likvärdigt arbete. Fördelarna för ett modernt demokratiskt samhälle som till slut

genomför denna princip till fullo, vilket vi snarare borde kalla för ett krav, borde vara tydliga och uppenbara för alla. Jag anser därför att det är viktigt att något görs för att förbättra den befintliga lagstiftningen och öka insynen i lönesättningen. Ett exempel på detta är Österrike där inkomstskillnaden motsvarar cirka 28 procent.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Herr talman! Jag vill fördöma en händelse utan motstycke under kung Mohammed VI:s tioåriga regeringstid i Marocko, nämligen att en marockansk militärdomstol kommer att ställa sju västahariska frihetskämpar inför rätta för att ha samarbetat med fienden. Detta är ett brott som skulle kunna leda till dödsstraff.

Detta har inte hänt sedan kung Hassan II:s tid. En civilperson har aldrig förr ställts inför en militärdomstol. Detta vittnar om att förtrycket ökar på nytt i denna före detta spanska koloni.

Europeiska unionens medbrottliga tystnad är påtaglig, men vad som är ännu allvarligare är den spanska regeringens tystnad. Det är denna regering som främst är ansvarig för den nuvarande situationen i Västsahara eftersom den har övergett området.

Min fråga är därför mycket direkt. Är det detta Marocko som vi vill ha privilegierade förbindelser med? Är det detta Marocko som vi vill upprätta en relation präglad av vänskap och ömsesidig respekt med? Hur många fler gånger kan och måste vi under tystnad bevittna det som sker i Västsahara?

Är det så här de avser att lösa de problem som hela befolkningen nu står inför? Jag anser att det är precis nu i dessa förhandlingar som vi borde komma med en tydlig och bestämd lösning på denna situation.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Europeiska unionen har 1 636 gränsövergångar som används som kontrollpunkter vid inresa till EU:s territorium och varje år passerar dessa 900 miljoner gånger. Jag kommer faktiskt från en region vid EU:s yttre gräns och jag är mycket medveten om de problem som tullmyndigheterna har. Därför anser jag att vi på största allvar måste ta itu med denna fråga och göra en översyn av Frontex mandat.

Frontex möter nu ett antal problem. Till exempel måste medlemsstaterna samarbeta mer aktivt vid EU:s yttre gränser. Mer uppmärksamhet måste ägnas åt samarbete med tredjeländer som i många fall är ursprungs- eller transitländer för den olagliga invandringen. Stockholmsprogrammet bidrar faktiskt till att stärka Frontex deltagande så att denna byrå kan ha en ledande roll i den framtida integrerade mekanismen för att övervaka EU:s gränser.

Artur Zasada (PPE). – (PL) Herr talman! Med tanke på de alltför många frakterna från norr till söder på vår kontinent och det otillräckliga antalet transportkorridorer skulle jag vilja betona vikten av väg 65 i den centraleuropeiska transportkorridoren (CETC). Den omfattar transporter på vägar, inlandsvattenvägar och järnvägar genom ett område som förbinder Östersjön och Adriatiska havet, från Sverige genom Polen, Tjeckien, Slovakien, Ungern och Kroatien.

Korridoren skulle vara ett nav för regional utveckling i hela det område som den löper igenom. Den skulle vara helt i linje med principerna om intermodalitet och skulle ha en balanserad inverkan på den naturliga miljön. Den skulle främja en snabbare social och ekonomisk utveckling i en stor del av Europeiska unionen genom att öka tempot och volymerna i handeln mellan länderna kring Östersjön, Medelhavet och Adriatiska havet.

Det är min plikt som parlamentsledamot, men även som en fackman som under flera år har arbetat med transportsektorn, att begära stöd för CETC-projektet. Det är väl värt att ta med detta i det befintliga TNT-nätet av paneuropeiska transportkorridorer.

Sylvie Guillaume (S&D). – (FR) Herr talman! Till följd av avslöjandena om det så kallade djungellägret i Calais i slutet av september vill jag nu fördöma Frankrikes och Storbritanniens organiserade verksamhet med tvångsförvisningar till Afghanistan, som är ett land i totalt kaos.

Liksom min kollega, Harlem Désir, som just talade, uppmanar jag också kommissionen att utöva påtryckningar på medlemsstaterna så att de upphör att försätta dessa människor i omedelbar livsfara genom att tvångsförvisa dem till Afghanistan.

Vi vet att dessa invandrare inte kan ansöka om asyl i Frankrike i enlighet med Dublin II-förordningen eftersom de riskerar att förvisas till Grekland eller Italien. I dessa länder är villkoren för kvarhållande oacceptabla och chanserna att beviljas asyl små.

Det enda som avslöjandet av djungelläget har lett till är att situationen för dessa invandrare, som är i behov av skydd, har förvärrats. I motsats till de franska myndigheternas mål har dessa invandrare blivit mer utsatta till följd av stängningen av läget och riskerar i ännu högre grad att överlämnas till människosmugglare, som för sin del inte är det minsta oroad.

Vi måste nu mer än någonsin komma ihåg att trovärdigheten i ett asylsystem äventyras om det inte ger skydd åt de människor som behöver det.

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar att FN:s råd för mänskliga rättigheter (UNHRC) stöder rekommendationerna i Goldstone-rapporten och vädjar om ett slut på den olagliga ockupationen av Gaza, som orsakar så mycket mänskligt lidande. Jag föreslår att behöriga parlamentsutskott omedelbart undersöker vilka åtgärder som EU bör vidta för att se till att rekommendationerna i Goldstone-rapporten genomförs på ett effektivt sätt.

Jag blev chockad över att fyra EU-medlemsstater – Italien, Nederländerna, Ungern och Slovakien – röstade mot människorättsrådets resolution. Mänskliga rättigheter och internationell rätt är inte några valfria bonusar som kan försvaras eller ignoreras beroende på de politiska fördelarna i fråga. Alla medlemsstater måste försvara den internationella rätten och de mänskliga rättigheterna utan rädsla eller egen vinning. Annars förstörs vår trovärdighet som förespråkare av rättvisa i världen – och faktiskt som en uppriktig medlare för fred i Mellanöstern.

Avslutningsvis skulle jag vilja be om att ni, i enlighet med Lissabonfördraget, kräver att inga nya avtal ingås av kommissionen eller rådet med Israel nästa vecka.

Tomasz Piotr Poręba (ECR). – (PL) Herr talman! Under senare hälften av september i år genomförde ryska och vitryska styrkor stridsövningar med kodnamnen West 2009 och Lake Lagoda 2009. Det var den största övningen av detta slag vid Rysslands västra gräns sedan det kalla krigets slut. Liknande anfallsövningar genomfördes 1981 mitt under det kalla kriget. Det är intressant att notera att West 2009 inleddes den 18 september, nästan exakt på 70-årsdagen av den sovjetiska invasionen av Polen. En del av övningarna genomfördes i inloppet till Gdanskbukten och Lake Lagoda 2009 har enligt samstämmiga experter karaktären av förberedelser för en potentiell attack mot de baltiska länderna och Finland.

Trots öppet fientliga handlingar från Ryska federationens sida förhåller både Europeiska unionen och Nato sig passiva. De har fortfarande inte tagit fram en försvarsstrategi för en invasion från öst eftersom några länder och Natoländer ser frågan som alltför politiskt känslig.

Med tanke på det förestående toppmötet mellan EU och Ryssland och även de omständigheter som jag har nämnt, har jag lämnat in en fråga om detta till rådet.

Gabriel Mato Adrover (PPE). – (ES) Herr talman! Avtal bör hållas och samma regler bör gälla för alla. Detta kan verka självklart, men det är inte lika självklart när vi talar om associeringsavtalet mellan Europeiska unionen och Marocko, som innehåller många oegentligheter, vilket Europeiska byrån för bedrägeribekämpning har erkänt.

Spanska tomatproducenter, särskilt på Kanarieöarna, har svåra tider och är beroende av att avtalet hålls. De vill även veta vad kommissionen planerar att göra med det nya avtal som fortfarande är under förhandling, nämligen om förmånskvoten för tomater har höjts och villkoren för detta, om systemet med ingångspriser kommer att förändras för att förhindra ytterligare överträdelse i framtiden och om de växtskyddsbestämmelser som EU-producenter måste följa kommer att upprätthållas.

Nu när vi ändå är inne på avtal vill jag även nämna att bananproducenter också följer de i vissa fall bilaterala förhandlingarna som förs med tredjeländer med stort intresse, eftersom sådana uppgörelser skulle kunna få irreparabla följder om de inte åtföljs av kompensationsåtgärder.

Kommissionen får inte i något av dessa fall svika sina producenter, för det vore oacceptabelt.

Françoise Castex (S&D). – (FR) Herr talman! Jag skulle vilja uppmärksamma er på gripandet av Mohammad Othman, en 33-årig palestinsk människorättsaktivist och anhängare av ickevåldskampanjen inom det civila samhället för bojkott, avståndstagande och sanktioner (BDS-kampanjen).

Mohammad Othman greps den 22 september av israeliska myndigheter. Den israeliska armén har sedan vid upprepade tillfällen förlängt frihetsberövandeperioden. Tisdagen den 20 oktober, det vill säga i morgon, ska detta frihetsberövande prövas i militärdomstol.

Herr talman, på Europaparlamentets vägnar uppmanar jag er att vidta åtgärder för att se till att denna människorättsaktivist frisläpps, vars enda brott är att ha uttryckt sina åsikter.

Denna vecka ska vi dela ut Sacharovpriset. Vi kan tråkigt nog inte ge Sacharovpriset till alla människorättsförespråkare, men låt oss åtminstone erbjuda dem vårt stöd när deras frihet äventyras.

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE). – (PL) Herr talman! Jag talar i dag i egenskap av ledamot av utskottet för kultur och utbildning och även som ledamot av utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd. Jag väddar därför om fortsatta, omfattande samråd och effektiva åtgärder när det gäller digitaliseringen av böcker och Googles roll. Vi får inte tillåta monopol på vår marknad och allt som vi har uppnått på detta område inom EU. Vi måste ta fram lämpliga rättsliga instrument för att skydda våra författares och utgivares intressen. EU måste göra detta tillsammans med andra, särskilt med Förenta staterna men även med andra länder i dagens globaliserade värld.

Det handlar om vår europeiska litteratur, vår kultur och vår identitet. Vi måste utveckla dessa saker och gemensamt skydda dem. De är våra europeiska författare och våra europeiska utgivare. Problemet med digitalisering är för stort för att bara hanteras på andra sidan Atlanten. Vi måste upprätta denna lagstiftning tillsammans och ägna största uppmärksamhet åt detta.

Cătălin Sorin Ivan (S&D). – (RO) Dessa dagar är avgörande för den demokratiska utvecklingen i Moldavien. Det nya parlamentets presidentval, som var planerat till den 23 oktober, sköts upp på grund av ett för litet antal kandidater. Genom att ta till en omstörtande taktik och inte ta fram en kandidat försöker kommunistpartiet återigen att sabotera vägen till demokrati.

Det är vår skyldighet att nära övervaka processen för att se till att de konstitutionella bestämmelserna iakttas och att Moldavien klarar det demokratiska test som val utgör.

Förstärkningen av demokratin i detta land måste vara en av Europeiska unionens prioriteringar inom ramen för grannskapspolitiken. Detta kan sedan tjäna som ett exempel för hela området öster om EU. Det är vår skyldighet att ge denna demokratiska regering en ny möjlighet genom att ge den det moraliska och tekniska stöd som den behöver. Att föreslå en hållbar lösning för att ge de moldaviska medborgarna tillträde till EU vore det mest uppskattade tecknet på detta stöd.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Efter allvarligt och noggrant övervägande röstade det irländska folket för Lissabonfördraget med två tredjedelars majoritet. Vi tog emot denna nyhet med glädje och stolthet eftersom det i och med fördraget kommer att bli möjligt att utvidga EU ytterligare. De enda som fortfarande inte har bestämt sig är president Václav Klaus och den tjeckiska konstitutionsdomstolen.

Jag kommer från forna Jugoslavien och jag minns när vi hejade på Tjeckoslovakien, inte bara när de spelade ishockey mot Sovjetunionen, utan varje gång och i alla sammanhang. Vi visade alltid solidaritet med Tjeckoslovakien från det att landet invaderades av Warszawapaktens styrkor under Pragvåren. Nu får och kan jag dock inte göra detta eftersom det skulle vara till nackdel för Europeiska unionen, mitt eget land och framtida kandidatländer.

Jag måste offentliggöra vår ståndpunkt och säga att vi inte kommer att låta oss bli föremål för utpressning. Därför uppmanar jag de politiska ledarna och allmänheten i såväl befintliga och framtida kandidatländer att låta Tjeckiens president få veta att han leker med våra och deras öden. Det är hög tid att denna lek upphör.

Csanád Szegedi (NI). – (HU) Herr talman, mina damer och herrar! För tre år sedan, den 23 oktober 2006, samlades tiotusentals människor i Budapest för att värdigt fira och uppmärksamma den ungerska revolutionen 1956 och den frihetskamp som vårt folk förde mot kommunistdiktaturen. För tre år sedan använde terrorister i polisuniformer utan identifieringsmärken sig av förbjudna vapen för att skingra den folksamling som höll en fredlig demonstration. Detta skedde förmodligen på politiskt uppdrag av det parti som tog över efter kommunistdiktaturen.

Det tog 50 år efter händelserna 1956 innan ungerskt blod på nytt spilldes på Budapests gator. Kl. 15.00 på fredag denna vecka, den 23 oktober, kommer flera tusen människor att uppmärksamma 1956 års händelser igen på Deák-torget. Vi parlamentsledamöter från Jobbik kommer tillsammans med flera andra kolleger, till exempel Andreas Mölzer och Bruno Gollnisch, att övervaka den fysiska säkerheten på platsen för dem som deltar i demonstrationen. Jag skulle dock vilja att Europaparlamentet sänder ut observatörer och jag skulle särskilt vilja be Jerzy Buzek att påminna de ungerska polischeferna om att respektera Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) En rad våldsamheter har ägt rum de senaste veckorna i Al Aksa-området i den heliga staden Jerusalem. Båda sidor pekar finger åt varandra när det gäller vem som är skyldig, vem som har orsakat det hela och vem som är ytterst ansvarig för dessa våldshandlingar. En händelse kan lätt eskalera till en krissituation, vilket ofta är fallet i detta område. Vi får inte glömma att den senaste intifadan ägde rum strax efter händelserna i Al-Aksa. I en situation som denna anser jag att vi måste analysera vilka skyldigheter vi har som ledamöter av Europaparlamentet. Vi är skyldiga att inta en tydlig hållning mot alla slags ensidiga åtgärder och se till att vi omedelbart sätter stopp för samtliga överträdelser av den internationella rätten. Erfarenheten har lärt oss att vi inte får vara tysta i situationer som denna.

Vladimír Maňka (S&D). – (SK) Slovakien har under tre och en halv månads tid blivit föremål för en brutal misstroendekampanj i fråga om ändringen av den nationella språklagen.

Viktor Orban, vice ordförande för PPE, sade i Rumänien i juli att detta problem måste hanteras som ett allvarligt fall av "casus belli" (ung. "anledning till krigsförklaring") inom ramen för den ungerska utrikespolitiken. En vecka senare uppgav Jenő Kaltenbach, den före detta ungerske ombudsmannen för etniska minoriteter, att alla minoriteter i Ungern hade förlorat hela sin identitet, att de inte kunde tala sitt eget språk och att de inte kände till sin egen historia. Den före detta ombudsmannens uttalande gav inte upphov till den minsta politiska eller mediala debatt.

Inflytelserika ungerska nationalister intresserar sig inte för minoriteternas rättigheter i Ungern utan bara för ungerska minoriteters rättigheter i andra länder. De oskyldiga människor som bor i södra Slovakien har på detta sätt blivit gisslan hos dessa nationalister och deras drömmar om en politiskt enad ungersk nation.

Maria da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Regionala skillnader är fortfarande ett problem inom det utvidgade EU. Det är därför mycket viktigt att sammanhållningspolitiken stöder mindre utvecklade regioner och medlemsstater. Detta är skälet till att vi är ytterst oroliga över den nya ändring av den allmänna förordningen om Europeiska regionala utvecklingsfonden och Sammanhållningsfonden som Portugal har föreslagit till kommissionen.

I och med denna ändring införs undantag till den allmänna regeln om geografiskt stödberättigande utgifter avseende verksamhet med spridningseffekter och verksamhet som rör tekniskt stöd. Undantagen medför att de medel som är avsedda för konvergensregionerna i de nordcentrala delarna av Portugal, Alentejo och Azorerna, i själva verket kan delas ut i Lissabonområdet.

Denna ändring kan utgöra en överträdelse av principen om ekonomisk och social sammanhållning – en princip som är en hörnsten i EU-projektet.

Mitro Repo (S&D). – (FI) Herr talman! Jag oroar mig över religionsfriheten i Turkiet. Turkiet måste uppfylla samtliga Köpenhamnskriterier för ett eventuellt EU-medlemskap. Landet har den senaste tiden verkat vara mindre villigt att förbättra situationen när det gäller mänskliga rättigheter och religionsfrihet på grund av inre spänningar. Man har kunnat konstatera stora brister i utredningar av religiösa brott. Den ortodoxa kyrkan till exempel kan fortfarande inte välja sitt patriarkat fritt och utan krav på en viss nationalitet, och aldrig förr har det gjorts så många försök att begränsa prästernas rätt att bära sin prästdräkt offentligt.

Under medlemskapsförhandlingarna förväntas Turkiet presentera konkreta åtgärder för att visa att landet är medvetet om och erkänner värdet av det europeiska kulturarvet, även på turkisk mark. Turkiet borde därför omedelbart se till att Halki-seminariet kan fortsätta och återupprätta skyddet av kyrklig egendom.

George Sabin Cutaș (S&D). – (RO) Enligt kommissionens undersökningar förväntas underskottet i bytesbalansen i de allra flesta EU-medlemsstater överskrida gränsen på 3 procent av BNP under 2009 och 2010. Den genomsnittliga statsskulden förväntas uppgå till 80 procent under 2010 för de 27 medlemsstaterna och över 80 procent för länderna i euroområdet.

När det gäller de östeuropeiska länderna kolliderar behovet av att bromsa konjunkturedgången med skyldigheten att respektera Maastrichtkriterierna. Man kan faktiskt urskilja en diskrepans mellan kraven i stabilitets- och tillväxtpakten för länderna i euroområdet, där underskotten och statsskulden ökar, och de ytterst hårda krav som ställs på de länder som vill ansluta sig till euroområdet.

Det är därför nödvändigt att anpassa Maastrichtkriterierna efter den klimatmässiga och ekonomiska verklighet som kännetecknas av större konjunktursvängningar. Genom att anpassa Maastrichtkriterierna och ge de östeuropeiska länderna möjlighet till snabbare anslutning till euroområdet skulle man stärka Europeiska unionen och fortsätta integrationsprocessen.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Jag skulle vilja tala om arbetsolyckor i Grekland och EU. Det är beklagansvärt att se de brister och den nonchalans som aktieägare, tillsynsorgan samt myndigheter på medlemsstats- och EU-nivå uppvisar när det gäller tillämpningen av arbetsmiljöbestämmelser. Statistiken för mitt land, Grekland, är tragisk. Under 2008 skedde 142 dödsolyckor och över 56 stycken har inträffat sedan början av 2009.

Samtidigt som liv går till spillo hanterar företag, nationella myndigheter och kommissionen detta problem på ett mycket slapt sätt och brott begås praktiskt taget ostraffat, till exempel brott för egen vinning som France Telecom har begått sedan februari 2008. Förra veckan begick en annan, blott 25 år gammal arbetstagare självmord på grund av outhärdliga arbetsvillkor. Vad är kommissionens kommentar till detta? Om det hade rört sig om något annat hade kommissionen ingripit. Därför uppmanar jag presidiet och mina kolleger att hålla en tyst minut någon gång under det tre dagar långa plenarsammanträdet för dem som har förolyckats på grund av France Telecom och till följd av andra arbetsolyckor.

Ioannis Kasoulides (PPE). – (EN) Herr talman! Förra månaden informerade jag parlamentet om upptäckten av kvarlevorna av de cypriotiska soldater som fotograferades när de överlämnades till den turkiska armén under invasionen 1974. Soldaterna var då friska och vid liv. Vid en ny utredning har Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna funnit att Turkiet gjorde sig skyldigt till ett grymt och omänskligt beteende gentemot de saknade soldaternas släktingar under den här tiden, genom att inte utreda eller informera släktingarna om soldaternas öde. Turkiet har dömts till att betala skadestånd. Jag uppmanar återigen parlamentet att vädja till Turkiets armé att tillgängliggöra sina register för FN:s kommitté för saknade personer, så att vi kan nå en lösning i frågan.

Rosario Crocetta (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Först och främst vill jag tacka er för att ni har bett de belgiska och franska myndigheterna att ge mig polisskydd.

Jag tycker verkligen att det är viktigt att känna institutionernas solidaritet när man kämpar på fronten mot ett sådant fenomen som den italienska maffian, som har orsakat många offer genom åren, och jag är er innerligt tacksam för detta. Under en tid har maffiaorganisationerna varit ett globalt fenomen, inte bara genom penningtvätt, utan också genom sin ständiga närvaro i flera europeiska länder samt genom immigration.

Den 16 juli i år begärde jag att det skulle inrättas en undersökningskommitté för maffiaorganisationer i Europa. Jag gjorde inte detta enbart i syfte att tjäna mitt eget land utan även Europeiska gemenskapen, i tron att bristen på vaksamhet i fråga om organiserade brottsliga organisationer som maffian skulle kunna få en negativ inverkan på medborgarnas livskvalitet och säkerhet samt på utvecklingsmekanismer. Och det är konstigt, men jag är färdig, herr talman ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Tack. Jag vill tala om att jag även har bett myndigheterna i Bryssel att öka vaksamheten omkring Europaparlamentet, eftersom vi nyligen hade en olycklig incident här. Myndigheterna i Bryssel har svarat mycket positivt på Europaparlamentets begäran och diskuterar för närvarande frågan.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Den rapport som offentliggjorts för att uppmärksamma Världslivsmedelsdagen visar att en av sex personer lider av svält och att antalet undernärda människor i världen har passerat en miljard, samtidigt som antalet människor som dör av svält har ökat med 100 miljoner på bara ett år.

Under hela denna period har Världslivsmedelsprogrammet fått erfara en halvering av internationella donationer jämfört med 2008, vilket får allvarliga följder för mängden livsmedelsbistånd till fattiga länder.

EU går i spetsen för kampen mot världssvälten. I och med åtagandet vid G8-toppmötet i L'Aquila stärktes EU:s ståndpunkt att bidra med två miljarder euro utöver livsmedelsmekanismen på en miljard euro. Detta är en stor summa, men fortfarande långtifrån vad som skulle behövas för att nå FN:s målsättning att halvera antalet människor som lider av endemisk svält.

Det krävs en mycket bredare politisk insats för att mobilisera alla de stora industrimakternas resurser i världen. Jag anser att en Marshall-plan är absolut nödvändig, som innehåller en mycket mer specifik och konkret målsättning och som hjälper den miljard av våra medmänniskor som lider av svält att nå över existensminimum.

ORDFÖRANDESKAP: LAMBRINIDIS*Vice talman*

Ioan Mircea Pașcu (S&D). - (EN) Herr talman! Den före detta amerikanska administrationens missilförsvarsprojekt som Europa gjorts delaktigt i har stött på starkt motstånd från Ryssland, som valt att se projektet som ett drag riktat mot det egna landet, och även från vissa europeiska medborgare, som varit upprörda för att ryssarna har varit det.

President Barack Obamas administration försöker få bukt med motståndet genom att lägga om försvaret från ett hot i form av långdistansmissiler till ett hot i form av medel- eller kortdistansmissiler, vilket ökar Europas skydd, och även genom att uppenbarligen godta ett samarbete med ryssarna genom att förse Kaukasien med en radaranläggning.

Fortfarande motarbetas projektet av vissa europeiska medborgare som ignorerar den nya inriktningen. Ryssland har inte yttrat sig ännu. Jag skulle önska att Europas ställning inte enbart präglas av detta, utan att man verkligen försöker hitta det bästa sättet att skydda Europa på mot det här faktiska hotet, genom ett samarbete med USA och även med Ryssland, om Ryssland är villigt till detta.

Philip Bradbourn (ECR). - (EN) Herr talman! Förra året debatterade vi här i kammaren användningen av helkroppsskanning på flygplatser, och kommissionen drog därefter tillbaka sitt förslag i frågan.

Nyligen inleddes ett nytt försök på Manchesters flygplats. Den juridiska rådgivningen har nu visat att användningen av sådana maskiner på minderåriga kan utgöra ett brott mot barns säkerhet och mot lagstiftningen om skydd av barn på grund av karaktären på de bilder som framställs. Barnrättsgruppen "Action on Rights for Children" hade liknande fall 2005 och 2006, vilket fick till följd att användningen av kroppsskanning på barn under 18 år förbjöds.

Jag skulle vilja vända mig direkt till kommissionsledamot Jacques Barrot och fråga om det inte är dags att kommissionen fastställer att all sådan skanning förbjuds inom EU, nu när maskinernas själva existensberättigande har ifrågasatts genom den juridiska rådgivningen? Inte är det väl meningen att mina väljare ska utsättas för denna opassande och förnedrande behandling när de reser inom unionen? Jag efterlyser även ett förbud över hela världen mot sådan teknik, i syfte att skydda alla EU-medborgare.

László Tőkés (PPE). - (HU) Herr talman! Förra året protesterade jag mot religiös fanatism och förföljelse av kristna minoriteter. Jag gör samma sak även i år. Efter det att jag har fått höra om de allra senaste handlingarna mot kristna i Indien, Bangladesh, Afghanistan, Pakistan och Turkiet vill jag återigen uttala mig mot de fortsatta grymheter som begås i religiösa gruppers namn, för det mesta av muslimska eller hinduiska fanatiker, mot våra kristna medmänniskor.

I Indiens båda delstater Orissa och Gujarat lider både praktiserande kristna och muslimer av svår förföljelse. I Transsylvanien i Rumänien, där jag kommer ifrån, förkunnades religionsfrihet av ediktet i Turda 1568. Religionsfrihet är både en individuell och en gemensam mänsklig rättighet. Jesus säger: "Barmhärtighet vill jag se och inte offer". I enlighet med lärorna i vår tro uppmanar jag Jerzy Buzek, underutskottet för mänskliga rättigheter och kommissionen att ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Nessa Childers (S&D). - (EN) Herr talman! Den nära förestående nedläggningen av den Dublinbaserade nyhetsbyrån Independent Network News, som tillhandahåller en förstklassig nationell och internationell nyhetstjänst för större delen av Irlands lokala radiostationer, ger upphov till viktiga och berättigade frågor om ägarskap, mångfald och bestämmelser inom mediebranschen på Irland. Lokala radiostationer på Irland måste se till att de har 20 procent nationellt och internationellt nyhetsinnehåll. Detta innehåll har under de senaste åren till stor del tillhandahållits av INN.

Till följd av INN:s nedläggning har radiostationen Newstalk, som ägs av Communicorp – en stor aktieägare i INN, fått kontrakt på att tillhandahålla en ersättningstjänst under de närmaste sex månaderna. Tv-kanalen UTV, som dragit sig ur INN, vilket påskyndat nedläggningen av tjänsten, har varit högst delaktig i arbetet med att hitta en ersättningstjänst. Det nationella journalistförbundet har väckt viktiga frågor om det lämpliga i att dessa två enheter är delaktiga i förfarandet, mot bakgrund av mångfalden i samband med ägarskap inom mediebranschen på Irland. Dessa frågor måste undersökas noggrant.

Sergej Kozlík (ALDE). – (SK) Jag vill varna för att ungerska företrädare försöker provocera Slovakien. Den 21 augusti för tjugo år sedan invaderades före detta Tjeckoslovakien av en sovjetisk-ungersk armé.

På exakt samma dag i år planerade den ungerska presidenten László Sólyom att utföra den provocerande handlingen att avtacka en staty av en ungersk kung på Slovakiens etniskt blandade territorium, trots reservationer från tre höga företrädare för Slovakien. I dag beklagar han sig över att han nekades inresa i Slovakien.

Viktor Orban, som är ledare för det ledande politiska partiet Fidesz, besökte i förra veckan Slovakien och uppmanade då den ungerska minoriteten att ta initiativ till självstyre. Han efterlyste en gemensam planering för ungrarnas framtid i Karpaterna. Detta är ett återupplivande av begreppet Störungern och en provokation som inte hör hemma i vårt moderna Europa. Här leker man med elden, något som EU-institutionerna inte får blunda för.

George Becali (NI). – (RO) Jag vill påpeka att idrotten inte nämns på något särskilt ställe i Lissabonfördraget, inte ens fotbollsverksamheten, som har ett starkt socialt och kulturellt inflytande. Jag vill upplysa er om att det inte finns någon rättslig grund för EU-politik i fråga om idrott.

Faktum är att idrotten styrs av de regler som sätts upp av de berörda idrottsförbunden. Jag anser dock att det tydligt måste anges i fördraget att all idrottsverksamhet och alla idrottsevenemang bör genomföras i enlighet med de berörda idrottsförbundens regler, samtidigt som all verksamhet som är knuten till idrottsverksamheten bör genomföras i enlighet med civilrätten.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

17. Utvärderingsmekanism avsedd att övervaka tillämpningen av Schengenregelverket – Utvärderingsmekanism avsedd att kontrollera tillämpningen av Schengenregelverket (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

– betänkandet av Carlos Coelho, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om rådets beslut om inrättande av en utvärderingsmekanism avsedd att övervaka tillämpningen av Schengenregelverket (KOM(2009)0105 – C6-0111/2009 – 2009/0032(CNS)) (A7-0035/2009), och

– betänkandet av Carlos Coelho, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till rådets förordning om inrättandet av en utvärderingsmekanism avsedd att kontrollera tillämpningen av Schengenregelverket (KOM(2009)0102 – C6-0110/2009 – 2009/0033(CNS)) (A7-0034/2009).

Carlos Coelho, föredragande. – (PT) Herr talman, herr Barrot, mina damer och herrar! Jag förespråkar en utvärderingsmekanism för Schengen som förbättrar det befintliga systemet och gör det mer effektivt, för att Schengenregelverket ska tillämpas mer insynsvänligt och konsekvent.

Jag är emellertid besviken på de förslag som kommissionen har lagt fram. I huvudsak innehåller förslaget samma regler som tidigare för uppdragets första del, utan några ändringar. När det gäller uppdragets andra del eller utvärderingen av Schengenregelverkets genomförande i de medlemsstater som ingår i Schengenområdet så innehåller förslagen endast de förbättringar som nyligen gjorts i den befintliga utvärderingsmekanismen.

Det enda nya inslaget är möjligheten att genomföra oanmälda besök, något som jag välkomnar. I fråga om utvärderingsförfarandet innebär förslagen att rådets nuvarande roll helt och fullt överförs till kommissionen, vilket gör att utrymmet för samarbete med medlemsstaterna blir mycket begränsat, och Europaparlamentet utesluts helt från förfarandet utan att det framgår att detta skulle medföra några fördelar.

Jag befärar att vi närmar oss en ordning med helt skilda utvärderingsmekanismer för uppdragets två delar, vilket skulle kunna medföra att systemets effektivitet och konsekvens sätts på spel. Länder som vill gå med i Schengen bör inte underkastas andra regler och system för utvärdering än de länder som redan är med.

Det finns även problem med uppgiftsskyddet. Jag vill bara nämna tre exempel på detta: För det första är frågan om säkerheten vid konsulära beskickningar ofullständig och frågan om externa företags verksamhet i samband med entreprenad behandlas inte. För det andra bör även de säkerhetskrav som har föreslagits för

Schengens informationssystem (SIS) ingå i punkten om viseringar. För det tredje bör artikel 7 i förordningen inte enbart inbegripa riskanalysen utan även redovisningarna och rapporterna för de säkerhetsinspektioner som medlemsstaterna har genomfört i enlighet med de bestämmelser som införts genom de rättsliga instrumenten SIS och Informationssystemet för viseringar (VIS).

Förutom de problem som jag har nämnt här och de förbättringar som skulle kunna göras är det ett grundläggande problem att Europaparlamentets roll är ovidkommande. Enligt vår rättstjänst är kommissionens val av rättslig grund berättigat. Men det vore även möjligt att tillämpa medbeslutandeförfarandet för det här förslaget till förordning. Det enda avgörande är den politiska viljan. Om Lissabonfördraget träder i kraft, vilket det förväntas göra inom kort, kommer de här förslagen ändå att sammanfogas till ett gemensamt förslag och läggas fram på nytt, eftersom pelarstrukturen kommer att upplösas.

Vi får inte glömma att vi diskuterar säkerheten för området för frihet, säkerhet och rättvisa, vilket bör inbegripa samtliga medlemsstater och EU-institutioner. Därför är medbeslutandeförfarandet det rätta valet. Europaparlamentet får inte bara ha en biroll, utan dess roll ska snarare återspegla det inflytande som parlamentet har när grundläggande lagstiftande instrument antas.

Jag vill avsluta med att tacka skuggföredragandena för att de stöder att Europaparlamentet ska ha denna ställning och jag uppmanar vice ordförande Jacques Barrot, som alltid har visat respekt för parlamentet, att lägga fram de här förslagen på nytt, då inte bara med ett bättre innehåll, utan även med en lämplig roll för Europaparlamentet i själva förfarandet.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Jag ska försöka ge svar på de saker som Carlos Coelho har tagit upp i sitt betänkande.

Utvärderingsmekanismen är en viktig åtgärd för att skydda Schengenområdets integritet och upprätthålla det ömsesidiga förtroendet mellan medlemsstaterna. Därför föreslår kommissionen att experter från medlemsstaterna ska vara fullt delaktiga i planeringen av besöken på plats, och i utarbetandet av utvärderingen och uppföljningsrapporterna.

Kommissionen är naturligtvis övertygad om att parlamentet ska vara delaktigt i utvärderingen av Schengen, vilket inte är fallet i nuläget. Medborgarna måste få tillgång till resultaten i dessa utvärderingar. Därför har kommissionen erbjudit sig att lägga fram årsrapporter inför parlamentet med slutsatserna från varje utvärdering och en redogörelse för hur väl de korrigerande åtgärderna har lyckats.

Så det är det första svaret. Det är riktigt att Carlos Coelho tar upp frågan om parlamentets rätt till medbeslutande. I enlighet med de fördrag som för närvarande är i kraft tillåts inte detta. Men även om det inte finns någon rätt till medbeslutande i dagsläget så införlivas den befintliga mekanismen i gemenskapsrätten genom förslagen. Förslagen innebär att mekanismen kan bli mer effektiv i fråga om planering, besöken på plats och uppföljningsrapporterna för utvärderingarna.

Dessutom stärks kommissionens roll som fördragets väktare. Herr Coelho, denna stärkta roll stöter emellertid på starkt motstånd från rådet. Därför krävs två parallella förslag i enlighet med de fördrag som är i kraft, eftersom Schengenregelverket omfattar både den första och den tredje pelaren.

Kommissionen ansåg att artikel 66 i EG-fördraget, som föreskriver samråd med Europaparlamentet, var den korrekta rättsliga grunden för det förslag som gäller den första pelaren. Denna rättsliga grund valdes för den befintliga utvärderingsmekanismen för Schengen när Schengenregelverket införlivades i EU:s ramverk genom beslutet om "uppdelning" 1999.

Artiklarna 30 och 31 i fördraget valdes som rättslig grund för det förslag som gäller den tredje pelaren. Därför var vi tvungna att hänvisa till två olika artiklar för utvärdering av den första respektive den tredje pelaren.

I enlighet med de fördrag som är i kraft och de rättsliga diskussioner som de ger upphov till måste kommissionen stå fast vid sina förslag. Herr Coelho, mot bakgrund av de svåra förhandlingarna med rådet om kommissionens stärkta roll är det tänkbart att dessa inte kommer att avslutas inom den närmaste tiden. Framför allt i dag kan vi hoppas att Lissabonfördraget ratificeras så att frågan tas upp på nytt och att kommissionen då beslutar vilken den anser vara den lämpligaste rättsliga grunden för den föreslagna mekanismen, så att Europaparlamentet blir så delaktigt som möjligt.

Givetvis kommer kommissionen då att lägga fram ändrade eller nya förslag beroende på situationen. Som ni vet är jag själv i allmänhet en stor förespråkare för dessa bestämmelser, som kommer att göra det möjligt för parlamentet att inta rollen som medlagstiftare i de flesta fall som rör området med rättvisa, frihet och

säkerhet. Jag är självklart endast positivt inställd till att parlamentet får en mycket aktivare roll. Men som läget är i dag anser jag att vi inte kunde ha gjort annorlunda än att föreslå denna ändring enligt de nuvarande rättsliga grunderna. Icke desto mindre, som jag sade tidigare, är diskussionerna med rådet inte särskilt enkla. Inte för att vi inte har velat göra medlemsstaterna delaktiga, utan för att kommissionen i sin roll som fördragens väktare anser att den även är ansvarig för att sköta hela utvärderingsmekanismen i samarbete med medlemsstaterna och givetvis parlamentet.

Simon Busuttil, för PPE-gruppen. – (MT) Inrättandet av Schengenområdet var utan tvivel ett stort steg framåt för flera EU-länder. Därmed infördes konceptet full rörelsefrihet på ett mer realistiskt sätt för våra medborgare. Man skulle även kunna säga att när en medborgare reser inom Schengenområdet är det nästan som om han eller hon reser inom det egna landet. Men vi känner alla till att det krävdes mycket hårt arbete och stora uppoffringar för att ett ambitiöst projekt som detta skulle lyckas så som det gjorde. När vi valde att öppna dörrarna för varandra var vi framför allt tvungna att ha förtroende för varandra i en så känslig fråga som denna, det vill säga att skydda våra yttre gränser. När det handlar om yttre gränser sätter ett land sin tillit till ett annat och får tillit i gengäld.

Jag håller därför med min kollega Carlos Coelho om att syftet med dessa betänkanden är att förbättra utvärderingsmekanismen för Schengenprojektet, ett projekt som har stor betydelse och som bygger på ömsesidig tillit. Likväl vidhåller vi att utvärderingen måste genomföras på ett effektivt och insynsvänligt sätt. Parlamentet måste vara delaktigt och tillåtas utöva sin fulla makt, särskilt nu när det kanske bara är några veckor kvar tills Lissabonfördraget träder i kraft. Jag är därför säker på att kommissionen förstår att vi med tanke på utsikterna till Lissabonfördragets ikraftträdande inom kort förväntar oss att man i ett förslag som detta fullt respekterar alla de befogenheter som Europaparlamentet kommer att utöva i enlighet med nämnda fördrag.

Ioan Enciu, för S&D-gruppen. – (RO) Inrättandet av en utvärderings- och övervakningsmekanism avsedd att kontrollera tillämpningen av Schengenregelverket är en viktig åtgärd som kommer att leda till ett genomförande av de beslut som rör frihet, säkerhet och rättvisa, särskilt bestämmelserna i Haagprogrammet. De förslag som har lagts fram till debatt i dag innehåller en slags utvärderingsmekanism. De omfattar bestämmelser som är specifika för det berörda området och en lämplig kontrollmetod.

Vid en noggrannare granskning framgår dock att vissa principer om interinstitutionellt samarbete ignoreras, både på EU-nivå och mellan EU-medlemsstaterna. Ur denna synvinkel innehåller de framlagda förslagen bestämmelser som gör att samarbetet begränsas mellan medlemsstaterna i fråga om utvärdering av tillämpningen av Schengenavtalet. Samtidigt stärks kommissionens roll i förfarandet på ett sätt som inte kan godtas, medan Europaparlamentet utesluts från hela utvärderingsmekanismen.

Formuleringarna i vissa artiklar i bestämmelserna ger dessutom utrymme för olika tolkningar av förbindelserna mellan kommissionen, parlamentet och rådet med avseende på deras tillgång till information om tillämpningen av Schengenregelverket.

Därför betonas följande i artikel 14, som handlar om känslig information: "De rapporter som ställs samman efter besöken på platsen ska betraktas som handlingar för begränsad spridning. Kommissionen ska, efter samråd med den berörda medlemsstaten, besluta vilken del av rapporten som får offentliggöras."

Jag vill dessutom nämna att det i artikel 16, där det hänvisas till den rapport som ska läggas fram inför Europaparlamentet och rådet, inte står att även årsrapporten för de utvärderingar som har genomförts kommer att innehålla begränsad information. Vi skulle därför kunna sluta oss till att det är upp till kommissionen att avgöra vilken information som ska ingå i årsrapporten. Detta innebär att kommissionen tilldelas funktioner som enligt min uppfattning inte är berättigade.

Lissabonfördraget kommer snart att träda i kraft, och från och med den dagen kommer medbeslutandeförfarandet att bli det normala lagstiftningsförfarandet, även när det gäller frihet, säkerhet och rättvisa. De lagstiftningsförslag som diskuteras för närvarande innehåller bestämmelser som strider mot fördragets principer. Därför kommer dessa förslag, om de godkänns i detta läge, att behöva granskas på nytt när Lissabonfördraget träder i kraft.

Frihet, säkerhet och rättvisa är områden av största vikt för EU-medborgarna, vars intressen företräds direkt av EU:s lagstiftande församling. Att begränsa rollen för en institution som Europaparlamentet är fel. Jag vill avsluta med att stödja det som Carlos Coelhos föreslår, nämligen att förslaget i dess nuvarande form ska förkastas och återförvisas till kommissionen. Jag föreslår att vi stöder förslaget till resolution.

Sarah Ludford, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Vår kollega Carlos Coelho har återigen levt upp till sitt mellannamn: Carlos "Schengen" Coelho. Han är vår interna expert i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, och vi är mycket tacksamma för hans arbete och expertis. Han har utarbetat mycket bra rättsliga betänkanden om dessa förslag, som visar vilken fruktansvärd röra det är i EU när det gäller övervakning och utvärdering.

Jag begriper sannerligen inte att det enbart skulle ligga i medlemsstaternas händer att avgöra om ett land är lämpat för att gå med i Schengen eller inte, utan hänsyn till alla svårbegripliga uppdelningar i "före och efter" anslutningen till Schengen. I kommissionens förslag till förordning står följande: "Eftersom det ömsesidiga förtroendet mellan medlemsstaterna förutsätter att det sker en grundlig utvärdering innan en stat börjar tillämpa Schengenbestämmelserna, verkar det rimligt att låta denna utvärdering förbli deras ansvar." I kväll kommer utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor att rösta för att länderna på Balkan är lämpade för viseringsundantag och viseringsfria resor. Vi överlåter inte åt medlemsstaterna att utvärdera länderna på Balkan, utan det är kommissionen som gör denna bedömning och utvärdering. Det är alltså inte konsekvent alls att säga att det ska ligga i medlemsstaternas händer att bedöma andra stater.

Om jag ska vara ärlig så begriper jag mig inte på denna märkliga uppdelning mellan utvärdering av "ikraftträdande" av de åtgärder som krävs för att ansluta sig till i Schengen och som enligt kommissionen måste förbli mellanstatliga, och kontroll av "genomförande" av Schengenregelverket. Det verkar faktiskt som om medlemsstaterna inte gör något vidare bra jobb, eftersom följande står i förslaget till beslut: "På senare år har medlemsstaterna inte ansett det vara nödvändigt att utvärdera samarbetet i straffrättsliga frågor eller kontrollen av vapen och narkotika genom besök på platsen. Inte heller området uppgiftsskydd har alltid varit föremål för utvärderingsbesök på platsen." Jag tror att det finns många människor inte bara här i parlamentet utan även utanför som anser att det är rätt så viktigt att inspektera sådant som har att göra med brottsligt samarbete, droger, bekämpning av narkotikasmuggling och integritetsskydd på plats. Så jag stöder till fullo Carlos Coelhos slutsatser att vi måste sammanföra allt detta, konsolidera förfarandena för utvärderingen och arbetet mellan den första och tredje pelaren – jag hoppas för övrigt att begreppet "tredje pelaren" snart kommer att tillhöra historien och att jag aldrig behöver säga det igen – så att vi får en enkel, effektiv, verkkningsfull och insynsvänlig utvärdering och att denna insyn innefattar redovisningsskyldighet mot Europaparlamentet.

Det är mycket märkligt att kommissionen lägger fram dessa oerhört röriga och meningslösa förslag en kväll som denna, vid en avgörande tidpunkt då jag är övertygad om att Lissabonfördraget kommer att ratificeras, vilket jag för övrigt själv bidrog till i det brittiska parlamentet förra året. Jag stöder att förslagen förkastas och jag uppmanar kommissionen att komma med ett nytt och bättre förslag, där man tar hänsyn till Lissabonfördraget, medbeslutandeförfarandet och en enkel och effektiv övervakning, och som är förenligt med kommissionens och parlamentets ansvar på andra områden.

I det här förslaget kringgås hela frågan om hur inbördes utvärdering genomförs i EU med sina 27 medlemsstater. Detta tål att tittas på, även med avseende på mänskliga rättigheter, eftersom det inte tycks finnas några tydliga principer och strukturer, utan man antar helt enkelt olika saker på olika områden. Hur mycket mitt hjärta än bultar för medlemsstaterna är jag rädd för att de ofta antar en praxis som går ut på att "jag kliar din rygg om du kliar min", vilket innebär att de inte kritiserar varandra. Så egentligen är de inte rätt personer att utvärdera varandra. Kommissionen, när det fungerar som bäst, är den som ska göra det.

Eftersom jag har några sekunder kvar vill jag vända mig till Philip Bradbourn från ECR-gruppen i fråga om fri rörlighet. Han efterlyste ett globalt förbud av så kallad "nakenskanning". Det hade hjälpt om han hade varit närvarande vid omröstningen förra året när hans kolleger motsatte sig ett förbud mot sådan kroppsskanning utan en grundläggande granskning av mänskliga rättigheter. Hans kolleger röstade mot ett det förbudet. Philip Bradbourn var inte ens närvarande vid omröstningen, så det är lite dråpligt av honom att prata om det nu.

Tatjana Ždanoka, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill också tacka vår kollega Carlos Coelho för hans betänkande. Vi behöver verkligen en enkel, effektiv och insynsvänlig mekanism för utvärdering av Schengen.

Jag håller med om att kommissionen bör ha en mer aktiv roll i utvärderingsmekanismen, som Jacques Barrot precis sade. Trots detta finns det en hel del saker som vi parlamentsledamöter oroar oss för. Ni vet att vår gröna grupp har en mycket stark åsikt om skydd av personuppgifter. Kommissionen glömmer att nämna entreprenadverksamhet när den talar om säkerhet vid konsulära beskickningar. Den har även glömt IT-säkerhetsbestämmelserna vid beskickningarna.

Förutom det årliga utvärderingsprogrammet måste man i artikel 7 utöver riskanalysen från Frontex även ta hänsyn till medlemsstaternas egna granskningar och inspektioner. Därför kräver vi att uppgiftsskyddsfrågor ska beaktas.

Angående medbeslutandeförfarandet och Carlos Coelho's förslag så stöder vår grupp, Verts/ALE-gruppen, hans uppfattning till fullo. Jag tänker inte påminna er om Europaparlamentets roll som en vald institution. Vi har redan fått höra att medbeslutandeförfarandet kommer att vara det enda alternativ som är förenligt med Lissabonfördraget. Vi stöder till fullo föredraganden och hans förslag.

Rui Tavares, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Schengenområdet är tjugo år gammalt – eller nästan tjugo år – och det har utvärderats under tio år, först av en ständig kommitté och sedan av utvärderingsgruppen. Därför är det hög tid att vi förbättrar utvärderingsförfarandena och tar itu med frågorna kring Schengenområdet.

Det är synd att kommissionen i samband med detta tjugårsjubileum inte har gjort tillräckligt för att lyckas skapa en mer effektiv och omfattande utvärderingsmekanism, som inte bara skulle kunna svara mot de frågor som uppstått under Schengenområdets första år, till exempel om effektivitet och konsekvens hos medlemsstaterna och en viss likvärdighet vad gäller utvärderingsförfarandena, utan även mot frågor om insynsvänlighet och medborgarkontroll (demokratisk kontroll) samt slutligen frågor om respekt för de mänskliga rättigheterna, som är ytterst viktiga för vårt parlament. Det är berättigat att befara att större effektivitet har åstadkommits på bekostnad av medborgarnas rättigheter, och det därför är hög tid att vi fyller igen denna lucka.

Jag skulle även kort vilja ta upp medbeslutandeförfarandet. Kommissionen och alla andra som har försvarat Lissabonfördraget och prisat dess demokratiska värden står nu inför prövningen om de kan leva upp till sina löften och tillåta en mer parlamentarisk och demokratisk kontroll över utvärderingen av Schengen. Jag kan däremot inte stödja slutsatserna från föredraganden, vår kollega Carlos Coelho. Jag anser att han gör europeisk demokrati en förtjänst genom att uppmäna kommissionen att omarbeta sitt förslag och lägga fram någonting enklare, mer effektivt, mer insynsvänligt och mer respektfullt i fråga om de mänskliga rättigheterna, som ger större parlamentarisk och demokratisk kontroll.

Gerard Batten, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Det är inte särskilt ofta som jag samtycker till någonting som kommer från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. Utskottet anser att dessa förslag om utvärderingsmekanismer och Schengenregelverket är meningslösa eftersom de ändå kommer att ändras när Lissabonfördraget har ratificerats fullt ut.

När Lissabonfördraget har trätt i kraft kommer den första och den tredje av de så kallade tre pelarna för olika politiska områden att konsolideras till en. Genomförandet av Lissabonfördraget kommer utan tvivel att leda till att vi får se försök att använda det som ett sätt att tillämpa Schengenregelverket i alla medlemsstater, även i de länder som i nuläget är undantagna, bland annat Storbritannien.

Ni lade säkert märke till att jag sade "när Lissabonfördraget har trätt i kraft", och inte "om". Det verkar som om den enda statschef som är emot det, Tjeckiens modige president Václav Klaus, kommer att kuvas till att inom kort ge sitt medgivande. Storbritanniens egna förrådiska arbetarregering har brutit sitt löfte om att ge den brittiska befolkningen en folkomröstning om Lissabonfördraget, och den enda som skulle kunna hålla hoppet om en folkomröstning uppe, David Cameron, har inte modet, principen eller lusten att göra det.

Storbritannien har ett fullständigt okontrollerat, obegränsat och kaotiskt immigrations- och asylsystem. Som medlemsstat i EU kontrollerar vi inte längre våra egna gränser, och med Lissabonfördraget kommer den flodvåg av invandring som vi har upplevt att öka till en tsunami. Så det här betänkandet kommer inte att göra någon som helst skillnad, och det som utskottet och parlamentet har sagt kommer att ignoreras av kommissionen.

Jag har hört hur det talas om frihet, rättigheter och rättvisa i den här debatten. Vad för slags frihet är det om medborgarna inte rådfrågas om sin egen nya konstitution, Lissabonfördraget, därför att de skulle förkasta den? Vad för slags rättighet är det när lagar som har skapats av odemokratiska institutioner inte kan upphävas av väljarna? Vad för slags rättvisa är det när de nationella domstolarna, i enlighet med de europeiska arresteringsorden, har fråntagits sina befogenheter att skydda sina egna medborgare mot orättvisa arresteringar och frihetsberövanden? Den här gemenskapen är en skapelse i Orwells anda, där ordens betydelse är raka motsatsen till vad som sägs.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr talman! Vi behöver en demokratisk revolution. Ni hörde precis vad föregående talare sade. Vi ser ofta att om det går för fort framåt så uppnår man det motsatta till vad man egentligen försöker uppnå.

Vår grupps motto är att om EU utvecklas alltför snabbt så kommer det att leda till exakt det som inte är avsikten, nämligen ny nationalism. Just detta är vad som för närvarande sker i mitt land. Jag kommer från ett land som har blivit ett delat land: I väst, i Voralberg och en bit bortanför, är vi glada för de öppna gränserna, men i öst kan man se att vi har gått alldeles för fort framåt med Schengen. I gengäld får vi en ny revanschism och nationalism både i mitt eget land och på andra håll.

Vi får inte gömma oss bakom formella debatter. Vi måste ta itu med de här problemen. Naturligtvis innebär detta att Europaparlamentet måste få medbeslutanderätt och att ni, herr kommissionsledamot, måste vänta tills vi har denna medbeslutanderätt eller åtminstone har fått den beviljad.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Herr talman! Jag gratulerar och stöder Carlos Coelho, och jag vill även påpeka att detta betänkande antagits enhälligt i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor.

Rådets förslag har betydelse för den andra delen av det uppdrag som arbetsgruppen för utvärdering av Schengen har fått, vilket är att bekräfta att gemenskapens regelverk tillämpas korrekt efter det att de inre gränskontrollerna har upphävts.

Syftet med detta uppdrag är att göra Schengens utvärderingsmekanism mer effektiv.

Utvärderingen av den korrekta tillämpningen av Schengenregelverket har en rättslig grund i den tredje pelarens instrument, medan andra aspekter av regelverket har sin rättsliga grund i instrumenten för den första pelaren.

Jag anser att den föreslagna rättsliga grunden är korrekt, men den verkar inte vara särskilt förenlig med Lissabonfördraget, som kommer att bli mer än betydelsefullt när de funktioner och befogenheter som för närvarande delas av de två pelarna konsolideras.

Förslaget innehåller knappt några nya inslag som skiljer sig från den utvärderingsmekanism som för närvarande är i kraft, och Carlos har kallat dem *ex novo*. Däremot införs en ändring som är påtagligt viktig. Det dokument som vi har framför oss skulle nämligen innebära att de funktioner som rådet har i dagsläget överförs till kommissionen.

Denna överföring av befogenheter innebär i praktiken att parlamentet och medlemsstaterna själva åsidosätts i utvärderingsprocessen, trots att de är de enda som har makt över säkerheten vid deras yttre gränser.

Parlamentet, som företräder EU-medborgarna, har en viktig och ledande roll i säkerhetsfrågor. Vi har ett viktigt uppdrag som erkänns i Lissabonfördraget.

Därför vill vi vänta tre månader, eftersom om vi väntar dessa tre månader behöver vi inte ta upp frågan igen.

En annan fråga, herr talman: Jag såg precis vice talmannen ta på sig en tröja, och det är iskallt här. Jag måste lämna lokalen nu, inte för att jag inte längre vill följa debatten, utan för att jag håller på att få luftrörskatarr, vilket inte alls är bra, så jag vore tacksam om ni kunde göra någonting åt detta.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Det är lite kyligt här, och kanske beror detta på att kommissionen tar väldigt lite hänsyn till parlamentet och parlamentets åsikter. Kanske kommer våra förbindelser att bli lite mer varmhjärtade i framtiden. Jag tror inte att den här situationen eller diskussionen är särskilt angenäm för kommissionsledamoten, för det verkar som om vi alla delar samma uppfattning, eller åtminstone de flesta av oss. Icke desto mindre vill jag tacka föredraganden för hans betänkande.

Inrättandet av Schengenområdet medförde verkligen fri rörlighet för våra medborgare inom Schengenområdet och jag anser att detta är en av de största framgångarna i Europas historia. Men mycket återstår att göra. Det krävs fullständig säkerhet och även förtroende mellan de olika parterna med avseende på deras förmåga att vidta nödvändiga åtgärder i samband med att de inre gränskontrollerna upphävs. Det är därför mycket viktigt att utarbeta en övervaknings- och utvärderingsmekanism om vi ska få stöd från medborgarna i medlemsstaterna. Den här frågan utnyttjas väldigt ofta av högerextremister som sprider påståenden om att Schengenområdet faktiskt gör det möjligt för olika kriminella personer att ta sig in i de länder som tillhör området, och medborgarna i våra stater undrar helt befogat vad vi tänker göra för att förhindra att detta sker i framtiden.

Viktigt är även att stärka principen om interinstitutionellt samarbete, något som kommissionen snarare stävjar än främjar i sitt förslag. Naturligtvis är det en förlust, eftersom vi alla tror att Lissabonfördraget snart kommer att träda i kraft, något som flera av föregående talare har sagt, och därför vore det bra om det ingick.

Vi ser heller ingen anledning till att Europaparlamentet inte ska få all relevant information i årsrapporten. Olyckligtvis har kommissionen missat att ta med denna demokratiska princip i sitt yttrande. Därför förespråkar jag, precis som föredraganden, att förslaget återförvisas till kommissionen och att vi insisterar på att en gemensam beslutsprocess infogas i det, samt att hela principen förenklas och hela förfarandet görs mer insynsvänligt.

Cecilia Wikström (ALDE). - Herr talman! I likhet med Carlos Coelho och flera andra kolleger vill jag understryka att skapandet av Schengenområdet under 1980- och 1990-talen är en av vår tids allra viktigaste reformer. Jean Monnet, en av EU:s viktigaste förgrundsgestalter, lär en gång ha sagt följande: "Tanken med en europeisk union är inte att föra samman nationer, utan för att föra samman människor".

Under århundradenas lopp har rörligheten för människorna i Europa varit kraftfullt beskuren. Misstänksamhet mot medmänniskorna har präglat relationerna mellan Europas länder. Tilliten mellan länderna har stundtals varit mycket bristfällig. Misstro, inte tillit, har istället präglat relationerna. Lyckligtvis hör detta hemma i en förgångnen tid och vi ser nu nya möjligheter för Europa. De flesta av oss här i Europaparlamentet har länge haft möjlighet att använda oss av de friheter som Schengenområdet ger. Det är lätt att glömma bort det unika mått av tillit mellan staterna som var grunden för dess tillkomst. Det är lätt att glömma bort den mödosamma vägen dit. Men den fria rörligheten är en förutsättning för att människor ska kunna mötas över nationsgränserna.

Herr talman! Naturligtvis är det, precis som Carlos Coelho så riktigt påpekat, viktigt att det finns en verkningsfull och transparent utvärderingsmekanism för Schengenreglerna, så att området förblir och utvecklas till ett område präglat av den fria rörligheten. Men grunden för Schengen är tillit mellan de stater som ingår i samarbetet, inte mekanismen i sig själv. Det viktigt att denna mekanism blir både verkningsfull och transparent. Därför ser jag ett problem i kommissionens förslag. Det innebär nämligen att rådets nuvarande roll överförs till kommissionen och att utrymmet för samarbetet kraftigt beskärs. Min allvarligaste invändning är dock att vi folkvalda i Europaparlamentet utesluts ur processen.

Vi talar om någonting så tekniskt som en utvärderingsmekanism, men vi får inte glömma att det gäller de grundläggande fundamenten för Europasamarbetet; frihet, säkerhet och rättvisa. Därför är det viktigt att vi alla är delaktiga när vi fattar nya beslut kring detta. Jag vill därför uppmana kommissionen att ta till sig av kritiken här i kammaren. Jag uppmanar kommissionen att snarast komma med ett nytt och bättre förslag. Innebörden i ett nytt förslag måste vara att ändringarna i utvärderingsmekanismen ska vara föremål för medbeslutande mellan kommissionen, medlemsstaterna och, inte minst, oss folkvalda i Europaparlamentet.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). - (EL) Herr talman! Kommissionens förslag syftar till att stärka rollen för arbetsgruppen för utvärdering av Schengen genom att göra mekanismen mer verkningsfull och insynsvänlig så att en effektiv och konsekvent tillämpning av Schengenregelverket garanteras. Det är emellertid märkligt att man trots den fria rörligheten i EU samtidigt förespråkar ett system som långtifrån överensstämmer med alla de förfaranden som avser mänskliga rättigheter. Svårigheten med att utvärdera tillämpningen av Schengenregelverket ligger just i att vi har svårt att godta att det möjliggör utbyte av känslig information, de "personhandlingar" och repressiva mekanismer som har skapats under förevändningen att EU och den fria rörligheten ska skyddas.

Kommissionen har all anledning att oro sig. När man tar bort kontrollerna vid de inre gränserna måste det åtföljas av lämpliga kompenserande åtgärder i form av skärpta kontroller vid de yttre gränserna och samarbete mellan polis, tullväsen och domstolar. Detta har inneburet, och innebär fortfarande, ett ständigt informationsutbyte och biometrisk viseringar för inträde i EU. Vi anser att man vid all utvärdering måste beakta hur pass lämpligt det är att vidta alla de relevanta åtgärderna, och inte bara kontrollera tillämpningen av dem. Vi kommer inte under några omständigheter att samtycka till ett förslag som genom utvärderingsmekanismer ger större legitimitet åt det som huvudsakligen utgör repressiva åtgärder, om det godkänns.

Nicole Sinclaire (EFD). - (EN) Herr talman! Jag har alltid tyckt att det är slöseri med tiden att vara parlamentsledamot, men det här tar verkligen kvällens pris. Vi sitter här och debatterar något som faktiskt inte spelar någon roll, eftersom Lissabonfördraget – som ni vet att ni har tvingat igenom – kommer att träda i kraft om någon månad och vi då blir tvungna att ha den här debatten igen. Så här sitter vi och slösar med tiden, tack så hemskt mycket för det.

Låt oss kritiskt granska Schengenavtalet och se vad det faktiskt har betytt för EU: Det har gjort det möjligt för kriminella, människosmugglare och narkotikahandlare att resa obehindrat flera tusen mil, det har gjort det möjligt för flyktingläger som Sangatte och "la jungle" att byggas upp på andra sidan Engelska kanalen, läger där människor lever under miserabla förhållanden. Jag hoppas att ni känner er stolta.

Ni bör känna till 1951 års flyktingkonvention, där det fastställs att en flykting ska söka asyl i det första landet som kan erbjuda skydd – men den struntar ni i. Ni struntar i folkrätten och ni låtsas att parlamentet är en ansvarig juridisk person, som Lissabonfördraget kommer att göra det till. Kom igen, vem tror ni att ni lurar – det här stället är ett skämt! Storbritanniens folk vill kontrollera sina egna gränser, vi har fått nog av ert styre. Jag varnar er: Vi briter är ett rättvist, tolerant och tillitsfullt folk, men om ni driver oss för långt slår vi tillbaka. Och när vi slår tillbaka vinner vi.

ORDFÖRANDESKAP: DURANT

Vice talman

Philip Claeys (NI). – (NL) Fru talman! Det behövs verkligen en effektivare utvärderingsmekanism för Schengenregelverket, men jag har en känsla av vi ägnar oss åt oväsentligheter medan EU:s yttre gränser är fulla av hål. Detta har inte så mycket med bristen på effektiva utvärderingsmekanismer att göra, utan det saknas i själva verket politisk vilja hos medlemsstaternas regeringar och även hos EU att effektivt övervaka de yttre gränserna.

Vi vet alla att en del medlemsstater inte kan eller inte vill skydda sina yttre EU-gränser mot den olagliga invandringen. Vi vet också att det finns regeringar som underminerar hela Schengensystemet genom att systematiskt regularisera olagliga invandrare. Jag kan till exempel nämna José Luis Zapatero regering i Spanien, Italiens och Nederländernas regeringar och sist men inte minst Belgien. Den belgiska regeringen står i begrepp att regularisera nya olagliga invandrare i stor skala, vilket äventyrar hela systemet eftersom de olagliga invandrare som får amnesti sedan kommer att kunna slå sig ned var de vill i Europeiska unionen.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Mina damer och herrar! Moderniseringen av Schengens informationssystem håller på att förvandlas till en mardröm. Med den ytterligare utvidgningen av EU följer en allt större risk för terrorism och organiserad brottslighet. En högre säkerhet måste därför prioriteras. Det är oacceptabelt att växlingen till den nya databasen nu än en gång försenas. Systemet innehåller uppgifter om saknade personer, stöldgods och rättsprocesser. Det nuvarande systemet har varit i bruk sedan 1995 och utvecklades för upp till 18 deltagande länder. Jag välkomnar kommissionens flexibilitet, som har gjort det möjligt att utvidga Schengenområdet trots förseningarna med det nya informationssystemet. Det krävdes naturligtvis undantagsvillkor för att införliva de nio nya medlemsstaterna i systemet.

Den andra versionen av informationssystemet är nu försenad åtminstone fram till 2011. Tanken är att SIS II ska förbättra förvaltningen, flexibiliteten, säkerheten och datalagringskapaciteten samtidigt som nya funktioner tillkommer. Det blir möjligt för andra stater att ansluta sig, och bland annat skapas en länk till Storbritannien och Irland. Frontex måste också få alla befogenheter byrån behöver för att effektivt bekämpa den olagliga invandringen. Jag har dock invändningar mot att göra Schengenarbetsgruppen till en gemenskapsgrupp eftersom jag är rädd att det kan leda till att medlemsstaterna frånsäger sig sitt kontrollansvar. Jag vill också göra er uppmärksamma på de tjeckiska medborgarnas situation, eftersom jag känner till fall där tyska och österrikiska poliser har trakasserat tjeckiska förare utan anledning.

Jag beklagar att president Václav Klaus förhalar ratificeringen av Lissabonfördraget på detta meningslösa sätt, men det är tydligt att när det väl sker kommer kommissionen vara tvungen att lägga fram lagstiftningen igen, denna gång enligt Europaparlamentets medbeslutandeförfarande. Jag anser därför att vi, som Carlos Coelho föreslår, ska avvisa de inlämnade texterna och jag gratulerar honom till ett bra betänkande.

Marek Siwiec (S&D). – (PL) Fru talman! Ordet "Schengen" har hörts otaliga gånger här i kammaren. De flesta av oss är överens om att Schengen har varit en stor framgång och att det för folken i de nya länderna, Europeiska unionens nya medlemsstater, har bidragit till den framgångsrika integrationen. Samtidigt innebär Schengen ett enormt ansvar, och det ansvaret har lagts på de nya medlemsstaterna – Östersjöstaterna, Polen, Slovakien, Rumänien och Bulgarien. Ansvaret för EU:s östra landgränser vilar på de nya medlemsstaterna, och de uppfyller sina förpliktelser på ett utomordentligt bra sätt.

Men jag vill ta upp något som ännu inte nämnts här i kammaren. Det som för oss är föremål för beundran och stolthet – jag menar Schengen och rörelsefriheten – är en mardröm och en källa till enorma problem för dem som omfattas av viseringspolitiken och kravet på att skaffa det som kallas för "Schengenvisum". Jag

talar om invånare i Ukraina, Moldavien och andra länder i öst, som vill komma till Europeiska unionen. Schengenvisum har införts, men de är dyra. Människorna i dessa länder måste betala ungefär en månadslön för ett sådant visum. De utsätts för en förödmjukande process innan de får sitt visum och de måste stå i gigantiska köer. Detta är också Schengen. För dem betyder Schengen förödmjukelse, en mur och problem.

Om vi ska inrätta ett system för att utvärdera hur Schengenpolitiken fungerar vill jag åtminstone nämna frågan om viseringspolitiken. Jag vill utvärdera detta. Det kanske fanns någon slags motivering till detta men vi vet inte hur länge viseringspolitiken kommer att fortsätta gälla. Jag skulle vilja utvärdera hur vi införde dessa instrument, som skiljer oss från många människor som helt självklart vill komma in i vårt område, Schengenområdet. Även om detta inte är vad betänkandet handlar om ville jag ändå få det sagt under dagens debatt.

Andreas Mölzer (NI). - (DE) Fru talman! Som vi alla vet är det nu 28 länder, varav 25 EU-medlemsstater, som avskaffat kontrollen av passagerartrafiken vid de gemensamma gränserna. Denna rörelsefrihet är naturligtvis beroende av ett brett förtroende mellan de berörda staterna.

Det är absolut nödvändigt för passagerartrafikens fria rörlighet att den regleras på ett hållbart sätt genom effektiva kringångtgärder. Det viktiga i detta sammanhang är effektiv övervakning och kontroll av de yttre gränserna, som vi vet måste genomföras enligt en enhetlig norm – genom Schengens informationssystem och genom att vi inför harmoniserade inträdeskrav för tredjelandsmedborgare. Men vi har inte kommit dit än. Att kringmekanismerna efterlevs är därför en väsentlig faktor för EU-medborgarnas säkerhet.

Mitt land, Österrike, är särskilt utsatt på grund av dess närhet till de östeuropeiska staterna. Man behöver bara tänka på den senaste incidenten i detta sammanhang, då en kylbil som beslagtogs i Österrike visade sig rymma 64 olagliga kurdiska migranter som smugglats från Turkiet via Ungern och Österrike till Tyskland. Detta fall visar hur viktigt det är att kunna lita på att de yttre gränserna kontrolleras ordentligt och effektivt, och att så sällan är fallet.

När det gäller den inre säkerheten måste vi också kämpa mot den ökande brottsligheten i många regioner i EU, som allt oftare kan härledas till organiserade internationella ligor. Vi måste därför i nuläget allvarligt fundera på att återinföra kontroller vid de inre gränserna. Detta visade sig ju vara mycket effektivt under Uefa-cupen 2008.

Eftersom inrättandet av en utvärderingsmekanism för att övervaka tillämpningen av Schengenregelverket är en viktig fråga för medlemsstaterna och inte minst för medlemsstaternas medborgare, menar jag att det är mycket viktigt att Europaparlamentet, som medborgarnas företrädare, ska vara delaktigt i dessa beslut.

Raffaele Baldassarre (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Båda förslagen innebär att kommissionen fullständigt övertar befogenheter som hittills legat hos rådet.

I och med Lissabonsfördragets förestående ikraftträdande, och därmed avskaffandet av den pelarbaserade gemenskapsstrukturen, kommer rättsläget att bli mycket annorlunda och väsentligt modifierat. Utvärderingsmekanismen måste därför grundas på en konsekvent fördelning av de uppgifter som för närvarande delas mellan den första och den tredje pelaren.

Förslaget måste leda till att medlemsstaterna blir mer delaktiga – jag tror inte, Jacques Barrot, att det räcker att anlita experter – och framför allt måste parlamentet involveras och delta fullt ut i samordningsgruppen för den mekanism som ska användas för att övervaka och kontrollera tillämpningen av Schengenregelverket. Vi borde dessutom använda oss av mer omfattande och mer precisa kriterier för att bestämma och definiera hur vi ska använda parametern migrationstryck, som visar i vilka områden risken är som störst för oanmälda besök.

Slutligen bör förslagen behandlas som ett paket och inte var för sig, eftersom de båda innehåller gemensamma aspekter på samma fråga och uppvisar samma brister. Dessutom kommer det tillämpliga förfarandet i och med Lissabonfördragets ikraftträdande att bli medbeslutandeförfarandet.

Jag stöder därför helt och fullt Carlos Coelho's ståndpunkt och uppmaningen till kommissionen att dra tillbaka förslagen och framlägga nya, bättre förslag som tar hänsyn till vad som framkommit i denna debatt.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Medlemskapet i Schengenområdet medför fullständig rörelsefrihet för den som är medborgare i en medlemsstat inom detta område, vilket innebär att gränserna mellan medlemsstaterna avskaffas. Schengenområdets säkerhet är beroende av hur strikta och effektiva kontroller varje medlemsstat kan genomföra vid sina egna yttre gränser. Mekanismen det handlar om i det här fallet är

tvåfaldig och den måste genomföras, eftersom vi talar om att utvärdera och kontrollera tillämpningen av Schengenregelverket för att se till att det tillämpas på ett insynsvänligt, verkningsfullt och konsekvent sätt.

Vi bör välkomna kommissionens förslag om både ett beslut och en förordning eftersom detta kommer att öka det ömsesidiga förtroendet mellan de medlemsstater som ingår i området utan inre gränser och garantera att Schengenregelverket tillämpas enligt en hög och enhetlig standard. Vi anser dock att förslaget måste ses över med hänsyn till Lissabonfördragets ikraftträdande.

Det är bra att medlemsstaterna enligt kommissionens förslag ska samarbeta med kommissionen som en del av samordningsgruppen för att göra det möjligt för kommissionen att införa utvärderingsmekanismen. Det är också bra att en del fleråriga program utvecklas och att nationella experter involveras för att göra besök på plats, något som kommer att underlätta ett bättre informationsutbyte mellan medlemsstaterna i fråga om gemenskapens regelverk. När Lissabonfördraget träder i kraft kommer dock det polisiära och straffrättsliga samarbetet att bli en del av första pelaren, gemenskapspelaren.

Jag vill också framhålla att enligt artikel 14 i förslaget till rådets beslut om inrättande av en utvärderingsmekanism avsedd att övervaka tillämpningen av Schengenregelverket ska kommissionen årligen lägga fram en rapport till parlamentet och rådet. Förslagen behöver som sagt ses över för att Lissabonfördragets bestämmelser ska kunna beaktas.

Slutligen vill jag påpeka att kommissionens förslag till rådets beslut om att inrätta denna utvärderingsmekanism har stor betydelse även för de nya medlemsstaterna, eftersom vi här diskuterar ett förfarande för att införa Schengenregelverkets bestämmelser i två steg. En del av bestämmelserna finns i bilaga I till anslutningsfördraget, medan andra kommer att träda i kraft efter det att rådet har antagit ett beslut om vissa bestämmelser i Schengenregelverket.

Tadeusz Zwiefka (PPE). – (PL) Fru talman! Det är bra att den här diskussionen om utvärderingen av Schengenregelverket hålls samtidigt som en större debatt tar sin början i Europeiska unionen, och även i här Europaparlamentet, nämligen den om Stockholmsprogrammet. Detta är ett enormt projekt som gäller oerhört viktiga delar av EU-medborgarnas liv, som rättvisa, frihet och säkerhet. Exempelvis bör två delar av programmet, frihet och säkerhet för EU:s medborgare, absolut inkluderas i utvärderingen av Schengenprojektet.

Vi måste därför fråga oss vad som är syftet med unionen och varför det är så viktigt för oss att detta stora projekt lyckas. När allt kommer omkring skapades inte unionen för politikerna eller för de internationella organisationerna, utan för enskilda stater. Den skapades i själva verket för medborgarnas bästa. Därför måste medborgarnas bästa, deras frihet men också den högsta möjliga säkerhet de ska ha rätt att garanteras, vara en huvudprioritering i EU-institutionernas arbete.

Det är därför inte bra att vi diskuterar Schengenområdet enskilt, utan att koppla samman denna debatt med en utvärdering av EU:s migrationsprogram, viseringsprogram och programmet om samarbete med grannländerna. Det är först då som en gemensam diskussion och en gemensam utvärdering av läget kan leda till att vi hittar lämpliga lösningar – det är därför som parlamentet ska vara delaktigt i dessa beslut, och jag hoppas att det kommer att bli så.

Jag är övertygad om att Schengen har varit framgångsrikt. Trots att man från början hävdade att det skulle vara omöjligt att släppa in nya länder i Schengenområdet utan att först anta SIS II visade det sig vara genomförbart att ta in tio nya länder 2004 utan att några katastrofer inträffade. Nu måste vi bara se till att de mekanismer som ska förbättra och strama upp systemets funktioner utvecklas så fort som möjligt och naturligtvis med Europaparlamentets delaktighet. Jag hyser stor aktning för Carlos Coelho och stöder helhjärtat hans betänkande.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). – (EN) Fru talman! Jag håller med om att detta förslag ska återförvisas och att kommissionen ska lägga fram ett nytt förslag med en annan rättslig grund.

Det här är ett uppenbart försök att kringgå parlamentet i denna viktiga fråga och parlamentets rättstjänst har bekräftat att man kunde ha valt en annan rättslig grund för detta förslag, en rättslig grund som skulle ha gjort parlamentet fullt delaktigt i processen.

Schengens informationssystem, Schengens viseringssystem, kodexen om Schengengränserna och viseringskodexen omfattas redan av medbeslutandeförfarandet. Efterhand som vi närmar oss ratificeringen av Lissabonfördraget och en enklare och mer enhetlig rättsstruktur i hela Europeiska unionen borde parlamentet bli mer involverat i dessa frågor och inte mindre. Detta märks inte alls i det nuvarande förslaget.

Vi har sett åtskilliga överenskommelser över partigränserna på utskottsnivå om dessa frågor. Jag hoppas att ett starkt och tydligt ställningstagande från hela parlamentet, tillsammans med en ordentlig utvärdering av de rättsliga förhållandena kommer att leda till att förslaget görs om och att en lämpligare version läggs fram.

Véronique Mathieu (PPE). – (FR) Fru talman! Som många andra här i parlamentet stöder jag till fullo Carlos Coelhos betänkande och tackar honom för det utmärkta arbete han utfört.

Ända från början har tanken med, ja hela förutsättningen för att avskaffa de inre gränskontrollerna varit att det skulle finnas kompenserande åtgärder som skulle förhindra de fruktade säkerhetsbristerna. Dessa åtgärder utgör grunden för ett ömsesidigt förtroende som är av central betydelse för ett gott samarbete inom Schengenområdet. Det är alltså bara med hjälp av en verkningsfull och insynsvänlig mekanism för att utvärdera tillämpningen av detta Schengenregelverk som vi kan försäkra oss om att detta förtroende upprätthålls och därmed att medlemsstaterna samarbetar på mycket hög nivå.

Det är en stor utmaning, och parlamentets roll vid inrättandet av denna mekanism måste motsvara utmaningen. Därav följer att om den här texten ska antas innan Lissabonfördraget träder i kraft måste mekanismen, eller åtminstone de delar av den som omfattas av första pelaren, antas genom medbeslutandeförfarandet.

Dessutom är det visserligen så att man måste dra en del slutsatser av Schengenregelverkets integrering i gemenskapslagstiftningen och EU-lagstiftningen, men det innebär inte att det bara är kommissionen som ska anförtros hanteringen av denna utvärdering.

Medlemsstaterna måste involveras mer i utvärderingsmekanismen. Annars finns det en risk att det ömsesidiga förtroendet rubbas. Detsamma gäller medlemsstaternas inrikes säkerhet. När en medlemsstat inte tillämpar regelverket korrekt får alla de övriga medlemsstaterna lida för det.

När det slutligen gäller effektiviteten tycker inte jag att det verkar rimligt att inrätta två olika mekanismer för de två stegen i utvärderingen, som är dels en kontroll före regelverkets ikraftträdande och sedan en kontroll av hur medlemsstaterna tillämpar regelverket.

Jag håller därför med Carlos Coelho om att parlamentet bör uppmana kommissionen att dra tillbaka förslaget och lägga fram ett nytt förslag, där man tar mer hänsyn till regelverkets filosofi och medlemsstaternas roll vid utvärderingen av dess tillämpning.

Alan Kelly (S&D). – (EN) Fru talman! Jag beklagar djupt att jag måste tala till kammaren som ledamot från ett land som ännu inte valt att delta i Schengensamarbetet. Det är något jag verkligen skulle stödja. Jag hoppas att arbetsgruppen för utvärdering av Schengen till slut kommer att kunna visa såväl Irland som våra grannar i Storbritannien de ovedersägliga fördelar som Schengen innebär.

Rörelsefrihet är en grundläggande rättighet och en grundsten i det EU-medborgarskap vi alla strävar efter. Att kunna avskaffa gränser och låta EU:s medborgare resa fritt, med alla fördelar detta innebär, är en anmärkningsvärd bedrift, särskilt om man betänker Europas historia. Det faktum att detta genomfördes samtidigt som man ökade våra myndigheters förmåga att hantera gränsöverskridande brottslighet är en historisk landvinning och en av EU:s största framgångar hittills. Det var Schengenavtalet som fick Irland att bygga upp ett komplett datasystem med brottsinformation som förhoppningsvis kommer att kunna länkas till ett EU-system under de kommande åren. Schengen har fungerat oerhört väl och det är tydligt för alla och envar.

Det är just på grund av denna fantastiska framgång som det är beklagligt att mitt eget land bara delvis deltar i Schengen. Vi har haft ett fullständigt samarbete mellan irländska säkerhetsmyndigheter och deras motparter i EU inom hela det polisiära området, men de irländska medborgarna får inte del av EU:s alla fördelar. Avskaffandet av gränskontrollen kräver ömsesidigt förtroende mellan alla medlemsstater som berörs. Tyvärr är den irländska regeringens ståndpunkt för tillfället att den inte litar fullständigt på sina grannar i EU och den håller därför en lägre nivå när det gäller den fria rörligheten för människorna i unionen. Jag beklagar verkligen detta. Vad vi skulle behöva är ett EU-omfattande viseringssystem, något som jag hoppas Schengen och dagens debatt kommer att bidra till.

När det gäller förslaget framför oss vill jag be kommissionen dra tillbaka det. Jag anser att det ger kommissionen för mycket makt. I realiteten försöker man kringgå parlamentet. Kommissionen bör återkomma med förslag som respekterar medbeslutandeförfarandet. När Lissabonfördraget har trätt i kraft kommer det ändå att bli nödvändigt att lägga fram nya förslag.

Petru Constantin Luhan (PPE). - (EN) Fru talman! Låt mig först och främst gratulera Carlos Coelho till ett mycket väl utfört arbete. Inrättandet av en enkel, effektiv och insynsvänlig utvärderingsmekanism som kan komplettera den nuvarande utvärderingen av Schengen är ett mycket välkommet initiativ.

Men här finns också, som föredraganden påpekade, en hel del problem i samband med uppgiftsskyddet. Trots de förbättringar som behövs är det tyvärr så att vi i det nuvarande förfarandet bara rådfrågas. När Lissabonfördraget träder i kraft kommer parlamentet automatiskt att få medbeslutanderätt i frågor inom den tredje pelaren. Detta gäller säkerheten inom Schengenområdet och säkerheten för dess medborgare, och därför bör alla aktörer vara djupt involverade i inrättandet av utvärderingssystemen för att det ska bli möjligt att garantera och befästa principen om ömsesidigt förtroende, som är nödvändig för att kunna upprätthålla Schengenområdet.

Av alla dessa skäl stöder jag föredragarens uppmaning till kommissionen att dra tillbaka förslagen och lägga fram nya och mer kompletta förslag.

Elena Oana Antonescu (PPE). - (RO) Jag vill gratulera Carlos Coelho till ett gott arbete och till den beslutsamhet han visat i strävan efter att åstadkomma en enkel, effektiv och insynsvänlig utvärderingsmekanism för att kontrollera tillämpningen av Schengenregelverket.

Införandet av fri rörlighet inom EU:s territorium och avskaffandet av inre gränskontroller är en av Europeiska unionens största framgångar. Med tanke på hur lätt det går att ta sig över gränserna måste kraven vara höga när vi sätter Schengenregelverket i kraft, för att skapa ett större ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna, inte minst förtroende för deras förmåga att genomföra de medföljande åtgärder som gör det möjligt att slopa kontrollerna vid de inre gränserna.

Vi måste förbättra utvärderingsmekanismen för övervakning av tillämpningen av Schengenregelverket. För att kunna upprätthålla en hög nivå av säkerhet och förtroende krävs ett gott samarbete mellan medlemsstaternas regeringar och kommissionen. Eftersom förordningarna på detta område har relevans för de grundläggande fri- och rättigheterna måste Europaparlamentet insistera på att den rättsliga utvecklingen när det gäller förstärkningen av säkerheten vid gränserna ska skjutas upp tills efter det att Lissabonfördraget har trätt i kraft.

Detta lagstiftningsinitiativ är mycket viktigt och det är därför beklagligt om Europaparlamentets roll ska vara rådgivande i stället för medbeslutande, som borde ha varit fallet.

Att skapa ett område med rättvisa, frihet och säkerhet är en av EU:s huvudprioriteringar. Det är därför det är så viktigt att medlemsstaterna, kommissionen och Europaparlamentet är lika delaktiga i att bevara detta och utveckla det.

Jag ger därför mitt fulla stöd till föredragandens förslag att uppmana kommissionen att lämna in ett nytt och bättre förslag till Europaparlamentet så att parlamentet får en möjlighet att utöva sin uppgift som medlagstiftare.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. - (FR) Fru talman! Vi har överlevt köldknäppen här i kammaren.

Det råder troligen ett missförstånd i den här debatten, så till vida att syftet med förslaget är att göra utvärderingsprocessen till en gemenskapspolitisk fråga. Det stämmer att vi har Schengen – och jag noterar också att de flesta av parlamentsledamöterna hyllade Schengens framgångar som ger oss möjligheten till rörelsefrihet och samtidigt säkerhet.

Det stämmer att utvärderingen av Schengen till att börja med var mellanstatlig, och att kommissionen endast deltog som observatör. Men det är också så att kommissionen, i sin egenskap av fördragets väktare, måste ansvara för utvärderingen. Det är dock inte tal om att kommissionen skulle ha monopol på denna utvärdering – det måste vi vara mycket tydliga med. Vi kommer naturligtvis att involvera medlemsstaterna, och medlemsstaternas experter kommer att vara med vid planeringen av tidsschemat för besöken, vid själva besöken på plats och vid utarbetandet av utvärderingsrapporten.

Det är uppenbart att de farhågor vi märkt av bland medlemsstaterna också beror på ett missförstånd. Eftersom vi eftersträvar ett ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna är det inte tal om att de inte skulle vara djupt involverade i utvärderingen av de åtgärder som vidtagits för att tillämpa Schengen och Schengenregelverket.

Och nu kommer jag till parlamentet. Här har också skett ett missförstånd. Vårt syfte är inte att utesluta parlamentet, som jag hört någon säga. Vårt syfte i nuläget är helt enkelt att se hur vi redan nu ska kunna öka parlamentets delaktighet, med regelbundna rapporter. Detta utesluter ju inte på något vis att vi ska ge parlamentet en större roll i denna gemenskapsmekanism när Lissabonfördraget väl ratificerats. Jag insisterar lite eftersom vi vet att denna metod kan bidra till att göra EU:s allmänna intresse gällande även om det ibland kan hända att någon medlemsstat släpar fötterna efter sig när det gäller att försvara detta gemensamma allmänna intresse.

Det råder alltså en del missförstånd som jag skulle vilja reda upp.

Jag hävdar också att förslaget innebär ett visst mervärde jämfört med den nuvarande mekanismen. Utvärderingarna kommer att ske oftare och bli tydligare. Besök på plats kommer att inplaneras på grundval av riskbedömningar. Det kommer att ske oanmälda besök, expertnivån kommer att vara hög under hela utvärderingen och antalet deltagande experter kommer att göra besöken effektiva.

Bedömningen av uppföljningen av de rekommendationer som görs vid besök på platsen kommer att förbättras.

Detta var mina synpunkter. Jag har fullständig förståelse för att ni otåligt väntar på att parlamentets delaktighet ska öka när Lissabonfördraget träder i kraft. Det råder ingen tvekan om att parlamentet måste spela en större roll i denna gemenskapsmetod, men vi har lagt fram det här förslaget för att göra utvärderingen till en gemenskapsfråga, och det är självklart att detta lämnar vägen öppen för att göra Europaparlamentet delaktigt efterhand.

Jag har lyssnat noga på alla anföranden och sannerligen noterat parlamentets praktiskt taget enhälliga ställningstagande. Jag tror dock att allt detta beror på ett missförstånd, som kan klaras upp.

Carlos Coelho, föredragande. – (PT) Jag har tre saker jag vill säga. För det första vill jag tacka de ledamöter som stöder mitt betänkande och har uttalat sig om detta under debatten. Jag vill också tacka kommissionens vice ordförande Jacques Barrot för hans uttalande, som stöder Europaparlamentet som medlagstiftare, vilket är att göra det bästa av de möjligheter som Lissabonfördraget skapar. Det kom inte som någon överraskning. Jag vet att Jacques Barrot har haft denna inställning länge, men det är bra att han som kommissionens vice ordförande nu har uttryckt detta formellt inför oss.

För det andra vill jag påminna om något som Jacques Barrot sade när han nämnde att förhandlingarna med rådet var svåra. Vi är också medvetna om det, och vi inser att det knappast kan vara på något annat sätt när man hanterar frågor som denna. Därför hoppades vi också att kommissionen skulle se parlamentet som en partner med medbeslutandebefogenheter, eftersom både kommissionen och parlamentets inställning till EU är att beslutsfattandet inte kan fortsätta att vara helt och håller mellanstatligt.

För det tredje vill jag understryka två saker som jag anser har kommit fram vid den här debatten. Den ena är att vi inte får bryta konsekvensen. Det kan inte finnas två utvärderingssystem, det kan bara finnas ett, oavsett om det handlar om nya Schengenmedlemmar eller de redan etablerade. Den andra är att vi inte får undergräva principen om ömsesidigt förtroende. Alla parter måste engageras. Såväl medlemsstaterna som EU-institutionerna måste vara involverade i utvärderingsprocessen. Och EU-institutionerna är inte bara kommissionen eller rådet, de innefattar också parlamentet, och det är därför vi kräver medbeslutande.

Talmannen. - Den gemensamma debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Det är viktigt att det finns en enkel, effektiv, verksam och insynsvänlig utvärderingsmekanism som kan bevara Schengenområdet som ett område med fri rörlighet, samtidigt som det är helt nödvändigt att anpassa den mellanstatliga ramen för utvärdering av Schengen till EU-ramen. Europaparlamentets rättstjänst har gjort en undersökning och fastställt att medbeslutandeförfarandet borde ha valts hellre än samrådsförfarandet för behandlingen av detta förslag. Lissabonfördraget träder snart i kraft och enligt detta ska Europaparlamentet ha större befogenheter på området för frihet, rättvisa och säkerhet, som detta förslag faller under. Eftersom Schengenområdets och dess medborgares säkerhet är av yttersta betydelse måste vi välja medbeslutandeförfarandet.

Kinga Gál (PPE), skriftlig. – (HU) Schengensamarbetet kan ta sig många uttryck. Många av dess applikationer kan väljas ut och granskas noga. Som parlamentsledamot är det viktigt för mig att här och nu påpeka att ett

grundläggande villkor för människors fria rörlighet är ett komplett Schengensystem som fungerar effektivt och bygger på ömsesidigt förtroende. Gränskontroller, en gemensam viseringspolitik, gränsöverskridande polissamarbete och frågor om uppgiftsskydd är bara delar av detta kompletta system. Det rör sig om olika frågor, men de är alla sammanlänkade av en viktig faktor. EU:s medborgare har fått och får varje dag så mycket mer frihet, som för dem symboliserar en av de största framgångarna i hela Europeiska unionens historia.

Som företrädare för en valkrets i en medlemsstat som för bara fem år sedan anslöt sig till unionen kan jag med glädje bekräfta detta. Om det inte hade varit för det förslag som lades fram av det portugisiska ordförandeskapet skulle de nya medlemsstaterna fortfarande inte ha kunnat vara en del av Schengenssystemet. Som det nu är den nya (andra) generationen av Schengens informationssystem fortfarande inte i funktion. Det är kommissionens och medlemsstaternas ansvar att slå vakt om denna frihet, en fråga som också återspeglas i två av frågorna på dagordningen. Europaparlamentet delar också detta ansvar, vilket är anledningen till att det helt enkelt måste göras delaktigt i frågor som berör medborgarnas frihet. Följaktligen stöder jag eftertryckligt föredragandens insatser och håller med om hans förslag.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) Inrättandet av Schengenområdet i slutet av 1980-talet och början av 1990-talet är ett av de största framstegen i EU:s historia. Bestämmelserna i Schengenregelverket har varit en del av Europeiska unionens ramverk ända sedan Amsterdamfördraget trädde i kraft 1999. En viktig del av kontrollen av tillämpningen av bestämmelserna i Schengenregelverket – som är en del av EU-lagstiftningen – är utvärderingsmekanismen, som bör kunna garantera ett insynsvänligt, effektivt och konsekvent genomförande av Schengenregelverket och dessutom bör återspegla de förändringar av det rättsliga läget som skett efter det att regelverket integrerats i EU-ramen.

Jag håller med föredraganden om att det föreliggande förslaget är begränsat till att infoga vissa förbättringar som nyligen gjorts av den befintliga mekanismen för utvärdering av Schengenregelverket. Den enda nya idén i förslaget är en bestämmelse som ger möjlighet att genomföra oanmälda besök, vilket är mycket välkommet. Jag kan dock inte acceptera att den roll som rådet för närvarande spelar ska lämnas över helt till kommissionen. Förslaget innebär mycket begränsade möjligheter till samarbete med medlemsstaterna, och utesluter Europaparlamentet helt från processen. Vi får inte glömma att detta är ett område som grundas på frihet, säkerhet och rättvisa, och att ansvaret för att bevara och förbättra detta område inte bara ligger hos kommissionen som ska garantera övervakningen av konstitutionsfördragets tillämpning. Ansvaret ligger också hos medlemsstaterna, som fortfarande måste skydda sina yttre gränser, och hos Europaparlamentet, som företrädar Europeiska unionens medborgare.

18. Avtal EG/Mauritius om undantag från viseringskravet för kortare vistelser – Avtal EG/Seychellerna om undantag från viseringskravet för kortare vistelser – Avtal EG/Barbados om undantag från viseringskravet för kortare vistelser – Avtal EG/Saint Kitts och Nevis om undantag från viseringskravet för kortare vistelser – Avtal EG/Antigua och Barbuda om undantag från viseringskravet för kortare vistelser – Avtal EG/Bahamas om undantag från viseringskravet för kortare vistelse (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

– betänkandet av Simon Busuttil, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till rådets beslut om ingående av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Republiken Mauritius om undantag från viseringskravet för kortare vistelser (KOM(2009)0048 – C7-0015/2009 – 2009/0012(CNS)),

– betänkandet av Simon Busuttil, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till rådets beslut om ingående av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Republiken Seychellerna om undantag från viseringskravet för kortare vistelser (KOM(2009)0052 – C7-0012/2009 – 2009/0015(CNS)),

– betänkandet av Simon Busuttil, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till rådets beslut om ingående av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Barbados om undantag från viseringskravet för kortare vistelser (KOM(2009)0050 – C7-0017/2009 – 2009/0014(CNS)),

– betänkandet av Simon Busuttil, för utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till rådets beslut om ingående av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Saint Kitts och Nevis om undantag från viseringskravet för kortare vistelser (KOM(2009)0053 – C7-0013/2009 – 2009/0017(CNS)),

– betänkandet av Simon Busuttil, för utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till rådets beslut om ingående av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Antigua och Barbuda om undantag från viseringskravet för kortare vistelser (KOM(2009)0049 – C7-0016/2009 – 2009/0013(CNS)),

– betänkandet av Simon Busuttil, för utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till rådets beslut om ingående av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Samväldet Bahamas om undantag från viseringskravet för kortare vistelser (KOM(2009)0055 – C7-0014/2009 – 2009/0020(CNS)).

Simon Busuttil, föredragande. – (MT) Trots den kyla som känns här inne i kammaren kommer det här ämnet att handla om länder som kan skryta med avsevärt varmare temperaturer, vilket är betydligt mer idealiskt. Dessa betänkanden handlar i själva verket om ett avtal som ger undantag från viseringskravet för kortare vistelser mellan Europeiska unionen och dess medborgare och medborgare i sex olika länder – Republiken Mauritius, Republiken Seychellerna, Barbados, Saint Kitts och Nevis, Bahamas samt Antigua och Barbuda.

Undantaget gäller för medborgare från Europeiska unionen som reser till dessa länder och omvänt, dvs. när medborgare från dessa länder reser till EU. Det gäller för en vistelse på högst tre månader inom en period på sex månader. Detta undantag omfattar alla kategorier av personer, dvs. såväl vanliga medborgare som diplomater som reser av olika anledningar. Det gäller i synnerhet för de många turister som är EU-medborgare och som reser på semester till dessa sex länder. Vi kommer således att göra saker och ting mycket enklare för dem.

Detta avtal utesluter emellertid uttryckligen dem som reser i arbetet och för att utöva avlönad verksamhet. I dessa betänkanden har vi tagit med en bestämmelse som innebär att vart och ett av dessa tredjeländer kan upphäva eller avsluta detta avtal gentemot alla Europeiska unionens länder i stället för att utesluta enskilda länder. Detta gjordes för att garantera lika villkor för alla EU-medborgare och, utöver det, som ett uttryck för solidaritet. Å andra sidan kommer EU att göra detsamma, vilket innebär att Europeiska gemenskapen också kan upphäva eller avsluta ett avtal för alla sina medlemsstaters räkning. Europeiska unionen eller något av dessa länder kan antingen upphäva hela avtalet eller delar av det på grundval av att det föreligger ett allmänintresse, skydd av den nationella säkerheten, skydd av folkhälsan, olaglig invandring eller om ett land skulle återinföra en viseringsskyldighet. Jag skulle framför allt vilja klargöra att innan omröstningen om dessa betänkanden genomfördes på utskottsnivå bad vi om och fick en garanti för kommissionens räkning att fullständig ömsesidighet skulle garanteras. Detta var en väsentlig princip för oss: att dessa länder garanterar fullständig ömsesidighet vid avskaffandet av deras viseringskrav samtidigt som vi i vår tur gör detsamma. Vi skulle alltså avskaffa viseringskrav på båda sidor. Detta avtal har uppnåtts på föreskrivet sätt och är ett klart och tydligt exempel på att Europeiska unionen är kapabel att förhandla på ett enat sätt på internationell nivå och genom att visa solidaritet gentemot alla länder. Jag avslutar med att säga att detta än en gång visar EU:s förmåga att öppna sina dörrar för medborgare från hela världen.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Fru talman! Jag är också mycket tacksam mot Simon Busuttil för hans utmärkta betänkande.

De sex länderna utanför EU – Antigua och Barbuda, Bahamas, Barbados, Mauritius, Saint Kitts och Nevis samt Seychellerna – överfördes från negativlistan till positivlistan i förordning (EG) nr 539/2001 i enlighet med en ny förordning, förordning (EG) nr 1932/2006, antagen den 21 december 2006, som bekräftade att dessa länder har uppfyllt de kriterier som fastställs i förordningen.

Genom denna förordning regleras genomförandet av undantaget från viseringskrav för medborgare i dessa länder i samband med slutförandet och ikraftträdandet av ett bilateralt avtal om undantag från viseringskrav mellan Europeiska gemenskapen och vart och ett av dessa länder.

Som Simon Busuttil sade var det viktigt att garantera fullständig ömsesidighet eftersom vissa länder på den tiden fortfarande ålade medborgare från en eller flera medlemsstater viseringskrav.

På grund av den tillfälliga viseringsordning som tillämpades av länderna i Karibiska gemenskapen (Caricom) för medborgare i flera medlemsstater under världsmästerskapen i cricket inleddes formella förhandlingar om undantaget från viseringskravet först i juli 2008.

För att garantera att medborgarna kan dra nytta av undantaget från viseringskravet så fort som möjligt föreslog kommissionen en tillfällig tillämpning av avtalen, som undertecknades den 28 maj 2009, och sedan dess har de tillämpats tillfälligt i avvaktan på fullbordandet av de förfaranden som krävs för att de formellt ska kunna slutföras.

Inom ramen för ömsesidighetsprincipen gäller undantaget från viseringskravet alla kategorier av personer – privatpersoner, diplomater och innehavare av tjänstepass eller officiella pass – som reser i olika syften, utom för att utöva avlönad verksamhet.

Som Simon Busuttil påpekade, för att bibehålla lika behandling för alla EU-medborgare innehåller avtalet en bestämmelse som föreskriver att de sex länderna utanför EU har rätt att upphäva eller avsluta avtalet endast när det gäller samtliga medlemsstater i Europeiska gemenskapen och, ömsesidigt, att gemenskapen också har rätt att upphäva eller avsluta avtalet endast för samtliga medlemsstaternas räkning.

Så ser det ut. Jag är tacksam mot parlamentet och mot Simon Busuttil för hans samarbete. Det förstärker detta initiativ, vilket således kommer att göra det lättare för våra medborgare att resa. Jag vill även tillägga att i detta något kyliga parlament kan vi drömma om att förr eller senare besöka alla dessa underbara länder, som Seychellerna och Bahamas ...

Marie-Christine Vergiat, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Fru talman! Gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster stöder Europeiska unionens avtal med dessa sex länder, vilka mycket riktigt är drömmesmål, herr Barrot.

Som ni berättade för oss, med dessa avtal kommer medborgarna i dessa sex länder, och på motsvarande sätt EU-medborgarna, att i framtiden vara undantagna från viseringskravet för kortare vistelser – åtminstone kommer vissa att vara det, eftersom dem som vill arbeta eller utöva avlönad verksamhet, som arbetstagare eller som tjänsteleverantörer, kommer kort och gott att vara uteslutna från detta undantag. Detta innebär att de som kommer att vara undantagna från viseringskravet är affärsfolk, idrottsutövare och artister – åtminstone när det handlar om att utföra en engångsaktivitet – och journalister och praktikanter, bland andra.

Låt oss inte vara petiga utan låt oss välkomna detta framsteg, för vi känner till alla de administrativa formaliteter som utförs på våra ambassader för att utfärda visum till medborgare i länder i syd.

Jag är säker på att ni alla – åtminstone de av er som är till vänster – har hört talas om fallen med artister som förhindras att delta i en festival eller om idrottsutövare som inte kan delta i tävlingar. Vi i GUE/NGL-gruppen stöder avskaffande av all visering för kortare vistelser. Sådant motverkar den fria rörligheten för personer och försätter medborgarna i dessa länder i en ond cirkel som uppmuntrar dem att ansöka om visering för kortare vistelse och, när de väl har fått den, att inte återvända till sina länder av rädsla för att de inte ska kunna få ett nytt visum. Vi i vår tur, i våra länder, fortsätter att klämma åt innehavare av viseringar för kortare vistelser, och så uppstår en ond cirkel. Detta leder till och med till faktiska familjesplittringar bland invandrare som bor i våra länder, och deras släktingar, som bor kvar i ursprungsländerna. Vi anser därför att dessa avtal är ett positivt steg i riktning mot en annan migrationspolitik, där personer kan röra sig lika fritt som kapital och varor.

Vi har dock en liten punkt – en liten teknisk punkt att framföra – herr kommissionsledamot. Vi noterade att den engelska termen *valid passport* har översatts till franska med *passeport ordinaire*, men vi tror inte att det är samma sak. Vi skulle därför gärna vilja ha ett klagörande på denna punkt eftersom vi tror att den korrekta översättningen ska vara *passeport en cours de validité*.

Vi är också förvånade – ordet "förvånade" är kanske ett artigt sätt att uttrycka det på – vi är därför förvånade över att dessa avtal inte gäller för Frankrikes yttersta randområden när de gäller för Portugals yttersta randområden.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Jag skulle bara vilja uttrycka mitt stöd för Simon Busuttils betänkande, som stöder Europeiska kommissionens initiativ, genom att framföra tre korta punkter. För det första innebär detta beslut, som underlättar rörligheten, att vi motbevisar föreställningen om en Fästning Europa. För det andra slår vi inte upp våra dörrar på måfå. Som vice ordförande Jacques Barrot påminde oss om öppnar vi

dem i överensstämmelse med reglerna. Som han sade, länderna har följt reglerna och kan strykas från negativlistan.

Jag anser att det är viktigt att vi tillämpar en europeisk strategi och undviker att "välja och vraka" bland länder, och då acceptera vissa och utesluta andra. Antingen accepteras hela det europeiska området, eller så accepteras det inte. Slutligen, vilket också Simon Busuttil och vice ordförande Barrot betonade, är det väsentligt med garantier för ömsesidighet i dessa avtal. Vi kan inte bara be EU att öppna sina dörrar för andra länder om inte dessa länder öppnar sina dörrar för EU och det finns tillräckliga garantier för detta i avtalen.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Fru talman! Jag vill först och främst tacka Marie-Christine Vergiat och berätta för henne att hon har helt rätt – det ska mycket riktigt vara *passeports en cours de validité* – och för det andra säga att denna möjlighet är något som vi vill driva så långt det går.

Jag tycker att Carlos Coelho också klargjorde, efter Simon Busuttil, att vi måste vara mycket strikta när det gäller ömsesidigheten och att vi också behöver verklig europisk solidaritet: vi kan inte lämna en medlemsstat i sticket när det gäller återinförande av viseringar. Vi behöver verklig solidaritet för alla medlemsstaternas och unionens räkning.

Jag tackar alltså Simon Busuttil för att han tydligt har identifierat problemet och för att parlamentet stöder oss på detta sätt.

Simon Busuttil, *föredragande*. – (MT) Jag skulle bara vilja tacka alla dem som har deltagit. Detta gäller både mina kolleger och kommissionens vice ordförande Jacques Barrot. Om jag skulle sammanfatta den här institutionens politiska budskap i en enda fras skulle det helt klart vara ömsesidighetsprincipen. Detta är viktigt för oss. Det är av stor betydelse i avtalet vi har framför oss, på samma sätt som avtal med andra tredjeländer är väsentliga. Som kommissionens vice ordförande känner till finns det flera andra tredjeländer som fortfarande inte respekterar ömsesidighetsprincipen gentemot alla Europeiska unionens medlemsstater. Förenta staterna tillhör dessa eftersom de nyligen har tagit med ett antal länder i sitt program för viseringsundantag men uteslutit andra. Brasilien, ett land som det nyligen har varit förhandlingar med, är ett annat bra exempel. Jag lovar att varje gång när ett avtal ingås så kommer vi att insistera på ömsesidighetsprincipen, och jag anser att det är denna typ av avtal som kan ligga till grund för att detta kan ske på andra håll.

Talmannen. – Den gemensamma debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

19. Läget för SIS II och VIS (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens uttalande om läget för SIS II och VIS.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Fru talman! Jag ska försöka att inte pröva parlamentets tålmod, men jag är under alla omständigheter tvungen att klargöra några saker för de parlamentsledamöter som är närvarande här och för parlamentet.

När jag för ett och ett halvt år sedan som kommissionsledamot fick portföljen med ansvar för rättvisa, frihet och säkerhet, fanns det på mitt bord två storskaliga informationsteknikprojekt som syftade till att förse medlemsstaterna med moderna och effektiva samarbetsverktyg.

Dessa två projekt, andra generationen av Schengens informationssystem (SIS II) och informationssystemet för viseringar (VIS), utgjorde en del av samma avtal, undertecknat 2003, mellan kommissionen och ett konsortium av informationsteknikföretag. Båda dessa projekt är tekniskt komplexa. Vi måste sammanlänka ett centralt system och nationell utrustning med synnerligen krävande specifikationer och få dem att interagera.

Jag har hela tiden försökt att hålla parlamentet informerat om denna utveckling. Efter mötena med rådet (rättsliga och inrikes frågor) i februari och juni 2009 skrev jag till Gérard Deprez, ordföranden för parlamentets utskott för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, för att informera honom om hur arbetet med SIS II framskred. Jag skickade en kopia av den korrespondensen till er, herr Coelho, eftersom ni vanligen är föredragande för SIS-relaterade frågor och följer dessa frågor noga.

Denna anda av öppenhet har motiverat mig, och därför vill jag i dag återigen ge er så mycket information som möjligt. Det är sant att både SIS II och VIS i likhet med de flesta stora industriprojekt löper risken att

dra över tiden och över budgeten. Det är sant att situationen är otillfredsställande både när det gäller SIS II och VIS.

Trots att experter från kommissionen och medlemsstaterna är engagerade stöter SIS II fortfarande på olika hinder. VIS har för sin del gått in i ett viktigt skede. De ursprungliga specifikationerna gjorde det svårt att genomföra de planerade testerna, men det verkar som att, med medlemsstaternas samtycke, översynen av dessa specifikationer kommer att göra det möjligt att avsluta testerna framgångsrikt nästa gång.

Jag tar först upp SIS II. Kommissionen arbetar nära tillsammans med ordförandeskapet, medlemsstaterna och uppdragstagarna för att genomföra de riktlinjer som fastställts i slutsatserna från mötet med rådet (rättsliga och inrikes frågor) den 4–5 juni.

Först och främst är alla berörda parter aktivt engagerade i de tekniska förberedelserna för ett första etappmålstest som syftar till att garantera att den aktuella tekniska lösningen vilar på en solid grund. Med detta i åtanke har kommissionen gjort upp om de avtalsmässiga förändringar som krävs med det konsortium som ansvarar för projektet. För det första etappmålet tillkommer en extra kostnad på 1 026 000 euro. Samtidigt har våra tjänsteavdelningar trappat upp styrningen och övervakningen av projektet. De har infört avtalsmässiga viten för att sätta extra tryck på uppdragstagaren.

I fredags kväll hade jag ett möte med vd:n för företaget som ansvarar för projektet så att han kunde informera mig personligen om de åtgärder han vidtar för att lösa de tekniska svårigheterna.

Slutligen, som en försiktighetsåtgärd, något som rådet begärde vid mötet i juni, har kommissionen inlett det förberedande arbetet för att gå över till den alternativa planen om den nuvarande tekniska lösningen skulle misslyckas.

För att beakta dessa uppgifter och den nya tidtabellen måste vi naturligtvis omvandla dessa förhållanden till lagstiftning. Det är anledningen till att kommissionen den 29 september föreslog några ändringar till rättsakterna för migreringen till SIS II. Det är dessa ändringsförslag som nu är föremål för samråd med parlamentet. Detta kommer att ge oss en möjlighet att granska ärendet i detalj.

När det gäller VIS påbörjade uppdragstagaren i april 2009 en serie tester av det centrala systemet för att utvärdera de framsteg som gjorts. Uppdragstagaren har ännu inte lyckats att uppfylla alla de avtalsmässiga kriterier som krävs för att slutföra denna serie tester, trots att tidsfristen förlängdes.

Kommissionen har naturligtvis tillämpat de avtalsmässiga viten som föreskrivs för att bestraffa denna försening. Vi har beordrat uppdragstagaren att genomföra alla tillämpliga korrigeringsåtgärder som är lämpliga.

Jag tror inte, men jag kan ha fel, att det föreligger något konstruktionsproblem. Å andra sidan förefaller det som om STT går bra. Testerna ska vara avslutade den 11 november. Förutom detta måste medlemsstaterna emellertid anpassa sina egna nationella system så att de kan använda VIS. Det är åtminstone tre medlemsstater som drabbats av betydande svårigheter, och förseningarna på grund av dessa tre stater är ännu mer betydelsefulla än dem som förorsakas av det centrala systemet.

För närvarande genomför vi därför en detaljerad analys tillsammans med medlemsstaterna för att fastställa en ny tidtabell för starten av VIS. För att kunna göra detta krävs det dock att vi har en klar uppfattning om resultatet av serien av tester av det centrala systemet.

Mitt möte i fredags ger mig anledning att tro att den 11 november kan vara det datum då vi kommer att veta om de tester som pågår är framgångsrika eller inte. Under alla omständigheter måste dock både det nationella systemet och det centrala systemet vara fullt fungerande innan systemet tas i bruk. Jag kommer naturligtvis att informera parlamentet om denna nya tidtabell så snart vi har haft möjlighet att utarbeta den.

Jag ska sluta här – jag ber om ursäkt för mitt ganska långa anförande, men jag ville verkligen ge en noggrann redovisning av framstegen för SIS II och VIS. Det finns verklig anledning till oro. Det är ingen mening med att dölja det. De tekniska, budgetmässiga och politiska riskprofilerna för båda projekten kräver att vi alla engagerar oss utifrån våra respektive ansvarsområden. Avsevärda ekonomiska resurser har tagits i anspråk. Den totala summan för kommissionens budgetåtaganden för SIS II uppgår till drygt 80 miljoner euro, varav drygt hälften, eller 44,5 miljoner euro, hittills har betalats ut. Det totala belopp som kommissionen redan har anslagit till VIS hittills ligger i storleksordningen 74,5 miljoner euro. När det gäller budgetens genomförande har knappt 43,3 miljoner euro betalats ut hittills. Dessa siffror överensstämmer med siffrorna för projekt i samma storleksordning som utvecklas i Europa och på andra håll i världen.

Jag är angelägen om att säga här att jag självklart kommer att informera parlamentet om all utveckling som kan påverka budgeten eller faktiskt också lanseringsdatumet för dessa system.

Men om vi lyckas med VIS och SIS II kommer vi att ha försett Europa med det effektivaste systemet i världen. Vi måste därför hantera hindren på ett lugnt, otvetydigt och praktiskt sätt, och i detta avseende tänker jag ta mig friheten att be parlamentet att hjälpa till så ofta som jag behöver det i syfte att, återigen, övervaka dessa två ärenden mycket noga och se till att de kan slutföras på ett framgångsrikt sätt.

ORDFÖRANDESKAP: KOCH-MEHRIN

Vice talman

Simon Busuttil, för PPE-gruppen. – (MT) Jag skulle vilja inleda med att tacka kommissionens vice ordförande för den förklaring han just gav oss, och jag vill i min tur förklara varför vi begärde den här debatten.

Anledningen är helt enkelt att Schengenområdet är ytterst viktigt för oss med tanke på våra medborgares fria rörlighet. Men även om vår avsikt med Schengenområdet var att erbjuda våra medborgare fullständig frihet vill vi inte att brottslingar ska kunna utnyttja detta privilegium. Av denna anledning skapade vi Schengens informationssystem, som var avsett att uppgraderas till den nya generationens system kallat SIS II för att hjälpa oss att stärka våra medborgares frihet samtidigt som vi förhindrar att brottslingar får någon form av spelrum. Därför är vi oroade över att detta nya generationens system, SIS II, har dragit ut långt på tiden och att det fortfarande verkar som att det är långt ifrån att slutföras. Det är därför som vi nu ställer dessa frågor till er om anledningen till denna försening och om det finns möjlighet att garantera ett datum då systemet kommer att vara på plats och i drift. Jag vill emellertid göra det mycket klart att vårt slutliga mål är att arbeta tillsammans med kommissionen för att säkra att Schengenområdet fungerar fullt ut och att det är till nytta för våra medborgare utan att det lämnar fältet fritt för dem som har fel avsikter.

Claude Moraes, för S&D-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten för att han kommit hit i dag för att ge oss en relativt detaljerad uppdatering om dessa ärenden. Vi uppskattar det sätt som han har gjort detta på.

I likhet med Simon Busuttil vill jag framföra en förklaring – som är en gemensam förklaring – av vår stora oro när det gäller de betydande förseningarna i samband med migreringen från SIS till SIS II och utvecklingen av VIS. Jag tror att ni förstår varför vi lade fram en gemensam resolution, för det finns en uppriktigt oro här. Carlos Coelho och andra har gett uttryck för denna oro sedan en tid tillbaka, och samtidigt som dessa betydande förseningar självklart är mycket oroande i sig själva är det värt att föra till protokollet att huvudfrågorna för parlamentet här, som ni vet, är öppenhet och ansvarsskyldighet, i synnerhet när det gäller känsliga uppgifter, och känsliga uppgifter på det här området. Som medlagstiftare och EU:s enda direktvalda institution måste parlamentet hållas informerat om utvecklingen av dessa system, något som det har begärt många gånger tidigare.

I vår resolution vill vi inte att det ska framstå som att vi kommer med orimliga krav. Vi vill vara resonliga, och vi vill ge en reaktion på det sätt som ni har gett oss informationen på i dag. Vi vill helt enkelt bli informerade om dagsläget, få förklaringar när det gäller anledningarna till förseningen och få försäkringar om att dessa problem kommer att lösas. Det är väsentligt att projekt som är så viktiga som det här, som kommer att påverka ett stort antal människor – både EU-medborgare och icke EU-medborgare – utvecklas på ett öppet sätt.

Men utöver frågorna om öppenhet och ansvarsskyldighet är det också viktigt att lyfta fram några av de vidare konsekvenserna. De tekniska problem som vi upplever, och utvecklingen av dessa storskaliga databaser, inger inte något större förtroende. Många av våra medlemsstater – däribland min egen medlemsstat – har haft avsevärda svårigheter när de själva har utvecklat större databaser, när de har utvecklat identitetsdatabaser och så vidare. Det är absolut nödvändigt att allmänheten har förtroende för dessa system.

Därför måste vi tillsammans, oavsett politiskt parti, otvivelaktigt undersöka hur dessa problem uppstod, hur de kan förebyggas i framtiden, på planeringsstadiet i stället för på utvecklingsstadiet. Det finns lärdomar som måste dras. Vi måste ha förtroende för dessa system, och vi måste framför allt ha en fullständig och effektiv kontroll. När allt kommer omkring kommer dessa system att fungera enbart genom tekniskt samarbete – men även genom förtroende hos allmänheten för detta system, genom att det märks att parlamentet fingranskar dessa ärenden öppet och genom att vi kan visa resultat i slutändan.

Sarah Ludford, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag har aldrig haft så mycket talartid en och samma kväll under alla mina tio år i Europaparlamentet! Tio minuter totalt är en ovanlig lyx, och jag är inte säker på att jag kommer att kunna utnyttja all denna tid.

Jag är också tacksam mot vice ordförande Jacques Barrot för att han kommer hit till oss och rapporterar om problemen, även om jag känner att vi inte ska behöva be om dessa uppdateringar hela tiden. Var och en som har den minsta kännedom om installation av stora it-strukturer inom den offentliga sektorn i sina egna medlemsstater vet att alla dessa tekniska och budgetmässiga problem ofta uppstår. Men när man har två sådana högprofilerade stora system – Schengens informationssystem (SIS) II och informationssystemet för viseringar (VIS) som påverkas, påverkar detta tyvärr också trovärdigheten inte bara för unionens inre säkerhet – vilket jag kommer tillbaka till senare – utan också för EU:s viseringspolitik.

Som föredragande för VIS kan jag säga att vi var pressade att få lagstiftningen klar i tid, för vi ville driva på när det gäller att få i gång VIS – vilket det skulle ha varit vid det här laget – och alla misslyckanden med att nå de uppställda målen inom programmet är en stor besvikelse.

Jag vill fråga kommissionsledamot Jacques Barrot vilka följderna kommer att bli för viseringssökande. Kommer vi att stå där med en massa förvirrade människor med tanke på att VIS är avsett att hantera 20 miljoner viseringsansökningar per år, vilket förmodligen innebär att förseningar får en dominoeffekt? Och hur förhåller det sig med de utkontrakteringsförfaranden som införs? Ni nämnde att avtalsmässiga viten har utdömts på grund av förseningarna med informationssystemet för viseringar. Kan ni berätta för oss vilka dessa viten är? Vad uppgår de förväntade extra kostnaderna till? Och kan ni berätta för oss om ni på det hela taget fortfarande har förtroende för uppdragstagaren, eller om vi eventuellt kan förvänta oss ett hävande av avtalet?

Detta kommer förmodligen också att påverka inrättandet av byrån för den gemensamma förvaltningen av SIS och VIS – och eventuellt andra databaser i framtiden. Kanske behöver vissa ambitioner för insamlingen av uppgifter och storskaliga övervakningssystem ses över igen, vilket inte skulle vara någon dum idé ur sekretessynvinkel om vi kommer att ha alla dessa tekniska och infrastrukturrelaterade problem.

Jag har en sista fråga till kommissionsledamoten: För närvarande beräknas SIS II vara i drift under det sista kvartalet 2011. Jag antar att vi kan förvänta oss vissa ytterligare misslyckanden när det gäller att nå de uppställda målen. Sommaren 2012 kommer olympiska spelen att hållas i London. Den brittiska regeringen tog inte tillfället i akt att ansluta sig till SIS I av skäl som den själv får svara för. Den hade faktiskt möjlighet att ansluta sig till SIS I under ganska många år, men man sade "åh nej, vi ska vänta på SIS II".

Som svar på frågor från mig har regeringen sagt att den inte är orolig för några följder för säkerheten. Men det är inte bara den brittiska utan även den europeiska säkerheten som kan äventyras om Storbritannien inte deltar i den del som gäller polisbevakning – något som den är behörig att göra – inom Schengens informationssystem, vid en tidpunkt då det fortfarande är långt kvar till de olympiska spelen i London som äger rum 2012.

Kan ni berätta för oss, kommissionsledamot Barrot, vad som enligt er uppfattning kan bli följderna för säkerheten kring de olympiska spelen, i synnerhet eftersom de hålls i London, och inte minst i min valkrets, något som jag är mycket oroad för? Jag tror att vi alla har anledning att vara oroad över säkerheten vid de olympiska spelen. Det var några av de frågor jag vill ställa till er. Jag vill återigen tacka för att ni kommit hit.

Tatjana Ždanoka, för Vets/ALE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag vill för min grupps räkning också tacka kommissionsledamot Jacques Barrot för hans förklaringar. Vi beklagar naturligtvis också den aktuella situationen när det gäller SIS II och VIS.

Men jag skulle också vilja ta upp några andra saker av betydelse, för som ni känner till har vår grupp en särskild ståndpunkt om användningen av biometriska uppgifter, i synnerhet VIS och SIS II.

Jag skulle vilja ta detta tillfälle i akt att understryka vår ståndpunkt. Precis som Sarah Ludford är jag också mycket tacksam för den extra talartiden i kväll. Det kan bli för mycket för mig också, även om min tid är sex minuter, inte tio.

Vi beklagar också att alltför myndigheter har tillgång till dessa system. För närvarande är vi oroad över att SIS omvandlas från ett tekniskt verktyg till ett allmänt system för kontroll och övervakning.

Därför vill vi påminna kommissionen om att en sammanhängande rättslig ram för uppgiftsskydd grundad på de högsta normerna, och ett antagande av ett rättsligt instrument för minimigarantier inom processrätten, är den nödvändiga förutsättningen för ett fullständigt genomförande av dessa nya system.

Vi vill också beklaga bristen på samarbete från rådet, i synnerhet vägran att tillämpa medbeslutandeförfarandet för genomförandeåtgärderna. Vi hoppas att Europaparlamentet i framtiden kommer att få tillförlitlig information om testerna, kostnaderna etc. regelbundet.

Jag vill inte upprepa de frågor som ställts av en tidigare talare, men vi vill också ha information från kommissionsledamot Jacques Barrot om avtalet och de skyldigheter som det ger upphov till och vad som kommer att hända om testet är otillfredsställande, och vi vill också få information om tänkbara kostnader.

Frågan handlar kanske också om samtycke: vi skulle undvika många frågor om parlamentet tilläts delta aktivt i hela processen ända från början. Därför hoppas jag att det här ärendet också kommer att visa att det nu är hög tid att samarbeta.

Timothy Kirkhope, för ECR-gruppen. – (EN) Fru talman! Som ECR-gruppens undertecknare av det gemensamma resolutionsförslaget gläder det mig mycket att vi nu för denna debatt. Det är av yttersta vikt att vi i Europaparlamentet ställer kommissionen till svars när vi diskuterar frågor som berör användning av avsevärda summor av europeiska skattebetalares pengar. Det stämmer att allmänheten intresserar sig särskilt för ett sådant känsligt område som uppgiftsskydd och informationsutbyte. Det har förekommit många problem och förseningar, vilket innebär att det nya systemet ännu inte har tagits i drift. Det finns nu betänkligheter när det gäller projektets genomförbarhet.

Jag skulle vilja fråga kommissionen varför det har förekommit sådana förseningar och överskridanden av budgeten. Vilka åtgärder vidtas för att ta itu med bristerna? Vi skulle vilja se fullständig öppenhet i genomförandeprocessen och även i fråga om de finansiella aspekter som jag har tagit upp. Som det anges i vår resolution kommer Storbritannien – naturligtvis inte som en fullvärdig medlem av Schengen för närvarande – tillsammans med andra medlemsstater inte att delta i detta system förrän man har kommit fram till en lösning.

Jag vill också fråga vilka åtgärder som har vidtagits gentemot uppdragstagare för att säkra vissa skadestånd. Vi ber kommissionen och rådet att besvara frågorna och förklara skälen till att den har fortsatt förtroende för den nuvarande uppdragstagaren och dennes förmåga att på ett framgångsrikt sätt gå vidare med systemen. Finns det egentligen någon framtid för detta projekt, eller ska vi nu ta hela initiativet under omprövning? Som kommissionsledamot Jacques Barrot har sagt, vissa stater dröjer, men utan förtroende kan man knappast klandra dem. Europaparlamentet måste hållas kontinuerligt informerat om läget i utvecklingen av dessa system. Jag ser fram emot att läsa kommissionens svar på de frågor som mina kolleger och jag har tagit upp.

Cornelia Ernst, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Fru talman! Först skulle jag vilja säga att vi inte delar den oro som Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) känner. Det är mycket enkelt: vi tror att en fortsatt utveckling av SIS II inte behövs och är politiskt felaktig. Vi har den här uppfattningen av tre skäl: för det första eftersom systemet blandar uppgifter från underrättelsetjänster och polis, vilket ger upphov till datasystem som inte längre är kontrollerbara och där personuppgifterna i själva verket inte är skyddade.

Det andra är biometriska uppgifter som förankras här som ett storskaligt experiment och, för det tredje, SIS II är naturligtvis avsett att användas mot så kallad olaglig invandring. Det är bakgrunden till vårt förslag: som vi alla känner till har vi SIS I. Vi anser att det är rimligt att vidareutveckla detta enligt principen "ett för alla". Det är en pragmatisk strategi, även om vi starkt kritiserar för den. Men vi anser att det inte går att göra mer med den nuvarande strategin. För att uttrycka det enkelt: SIS II är i praktiken ett fiasko och att fortsätta att hålla på och schabbla med det – för att uttrycka det på det sättet – är meningslöst. Det som är viktigt är att pengar som kommer till felaktig användning här ska sparas, vilket kommer att innebära att vi får färre problem med hela saken och kan sluta oroa oss för förseningarna med SIS II. Jag säger detta även ur Sachsens synvinkel, en region i Tyskland nära Polen och Tjeckien. Jag är i sammanhanget fullt medveten om att det naturligtvis skulle vara mycket mer meningsfullt att göra något för att stabilisera polisväsendet i stället för att introducera någonting som det här.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Mina damer och herrar! Jag vill börja med att tacka vice ordförande Jacques Barrot för hans uttalande, även om han befinner sig i en orättvis position, för det hade också varit bra att få höra rådets ståndpunkt. Det är helt klart lättare att utöva parlamentarisk kontroll av kommissionen jämfört med rådet.

I december 2001 fick rådet ett mandat att införa den andra generationen av Schengens informationssystem (SIS II), vilket förväntades vara i bruk i mars 2007. Det har förekommit många problem och förseningar. Det nya systemet fungerar fortfarande inte. Vissa förutspår att det inte kommer att vara i drift förrän 2012, medan andra ifrågasätter om projektet är genomförbart över huvud taget. Nu handlar det om förseningar inte bara för SIS, utan också för informationssystemet för viseringar (VIS), eftersom båda projekten utvecklas av samma företag.

Jag måste säga att jag har fortsatt förtroende för vice ordförande Jacques Barrot. Under sitt politiska liv har han alltid visat sig vara kompetent, seriös och en äkta Europavän. Vi är medvetna om att han inte tog initiativet till SIS-projektet. Han ärvde det när han accepterade ett byte av portfölj på begäran av ordförande José Manuel Barroso. Men kommissionens tjänsteavdelningar och det företag som kontrakterats för att utveckla det centrala systemet ska helt klart hållas ansvariga.

Parlamentet har budgetbefogenheter, och vi har både rätt och en skyldighet att be om en förklaring från kommissionen. Varför behöver vi SIS II? Vi behöver bättre kontroll av våra yttre gränser, vi behöver mer säkerhet, vi behöver biometrisk data och vi behöver larm som är sammanlänkade. Två övergripande tekniska test, de så kallade etappmåltesterna, har planerats, det första till den 22 december och det andra till sommaren 2010. Syftet med det första testet är att kontrollera att SIS II fungerar smidigt, tillförlitligt och effektivt under normala driftsvillkor, under en period på 72 timmar, och att kontrollera att nödvändiga centrala egenskaper och överensstämmelse mellan uppgifter kan fungera utan några problem eller avbrott.

Detta ger upphov till en rad frågor. För det första, finns det någon risk som kan äventyra genomförandet av testet i december i år? För det andra, har möjligheten att minska kravnivån eller till och med antalet stater som deltar i testet övervägts för att minska risken? För det tredje, kan dessa nya tester anses utgöra en del av årsavtalet med företaget, eller kommer de att betraktas som tilläggskrav som ger upphov till extra kostnader? För det fjärde, har upptäckten av problem och tekniska fel lett till att avtalet utökats med ytterligare tjänster? Hur mycket pengar har betalats ut av dessa skäl? För det femte, vilket var det totala beloppet för de viten som uppdragstagaren ådömts – vilket nämndes av kommissionsledamot Barrot – för de förseningar och tekniska problem som ledde till att de tidigare testerna misslyckades? För det sjätte, anser kommissionen att om det blir ett byte till ett genomförande av en alternativ lösning så kommer detta att innebära att avtalet med Steria avslutas? Om så är fallet, vilka följder kommer det att ha för VIS?

Slutligen, en sista fråga: Är det sant att Bulgarien och Rumänien inte längre vill vänta på SIS II och att integreringen av dem i SIS I redan planeras?

Ernst Strasser (PPE). – (DE) Tack, fru talman! Jag ska försöka hålla mig till min talartid. I princip välkomnar vi införandet av SIS II och dess funktioner. Under min tid som inrikesminister i början av detta millennium engagerade jag mig starkt i detta system. Vid den tidpunkten fick vi löften om att det skulle införas under 2007, och en av anledningarna var att vi hade ett trängande behov av det för de nya medlemsstaterna så att de kunde delta i denna säkerhetsstruktur.

De nya medlemsstaterna är här, men SIS II är fortfarande inte här. Förseningen måste självklart analyseras och undersökas. Detta måste också få påtagliga konsekvenser. Vi måste lära av tidigare erfarenheter för framtiden.

Vi måste medge att kommissionen har gjort allt för att föra SIS II-projektet framåt, inbegripet att stå ut med allt annat än perfekta testresultat. Men vi får inte glömma bort att det är meningslöst att göra någon alltför omfattande kompromiss här, för det skulle gå ut över systemets stabilitet och tillförlitlighet. Vi måste därför förebygga ytterligare ekonomiska bördor för medlemsstaterna, vilket skulle kunna bli resultatet av analysen eller testerna och ytterligare förseningar av systemet. Vad vi behöver är hundra procentig öppenhet tillsammans med en allvarlig ton mot dem som genomför projektet för kommissionens räkning, och det måste också innebära att det blir fråga om ekonomiska konsekvenser för dessa projektledare där det behövs.

Edit Bauer (PPE). – (HU) Fru talman, herr kommissionsledamot! När de nya medlemsstaterna väntade på att få ansluta sig till Schengenområdet under 2006, konstaterade vi att ett av villkoren var att SIS II måste vara i drift och det var också vad vi fick höra från andra. Efterhand framkom det att systemet inte skulle kunna fungera över huvud taget. Därefter fick vi höra att golvet inte var tillräckligt stabilt för att klara tyngden av den tekniska utrustningen. Om det portugisiska ordförandeskapet inte hade kommit fram till en lösning för hur man skulle driva "det enhetliga systemet SIS", skulle de åtta nya medlemsstaterna antagligen fortfarande ha väntat på att få ansluta sig till Schengenområdet.

Vi får inte heller glömma att man behövde underteckna nya avtal och nå fram till nya finansiella paket för att utveckla SIS II-systemet, samtidigt som driften av systemet SIS I+ fortfarande kräver finansiering. I praktiken innebär det att vi finansierar två system, vilket kostar de europeiska skattebetalarna en hel del pengar. Vi talar uppenbarligen om en betydande investering för att skydda EU-medborgarnas säkerhet. Till skillnad från min parlamentskollega i vänstergruppen upplever jag att detta kan påverka den europeiska säkerheten en hel del.

Jag skulle också vilja veta mer om förseningen, med tanke på att man under 2001 räknade med att det skulle ta fem år att utveckla systemet, från 2002 till 2007. Nu pratar vi om en utvecklingstid på kanske mer än 10 år. Det är inte rimligt att det råder en sådan osäkerhet kring ett tekniskt system att utvecklingstiden fördubblas. Vi är väl medvetna om att det kan uppstå tekniska problem som sätter käppar i hjulet och att offentliga investeringar har försenats, men till slut måste vi ändå ställa oss frågan: Vad beror det på? Är det inte så att vissa länder, dvs. vissa medlemsstater, medvetet bromsar SIS II-systemets utveckling? För att enkelt sammanfatta min fråga: Vilken garanti har vi för att det inte blir samma historia med VIS-systemet?

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Fru talman! Mot bakgrund av de förseningar och problem som har förekommit med att avsluta arbetet med SIS II och beräkningarna att det inte kommer att fungera fullt ut förrän i slutet av 2011, eller till och med 2015 som en del säger, har man beslutat utföra tester på SIS II före årets utgång för att utvärdera systemets funktionalitet. Om SIS II visar sig vara bristfälligt säger man att det ska läggas fram en alternativ plan som bygger vidare på förbättringarna av SIS I.

Detta föranleder flera olika frågor. Är kommissionen redo att genomföra en alternativ plan? Vilka åtgärder kommer att vidtas i fråga om de investeringar som har gjorts av medlemsstaterna, som har dragit på sig kostnader när de har köpt in utrustning för att serva det nya systemet? Kommer denna utrustning att användas i den alternativa planen? Och slutligen: Hur tänker kommissionen fastställa avtalsenliga påföljder för dem som är ansvariga för projektet?

Jacques Barrot, ledamot av kommissionen. – (FR) Fru talman! Jag kan inte svara på alla frågor som jag har fått, eftersom vi nu befinner oss i ett svårt skede. Vad gäller VIS handlar det om testerna som påverkar det centrala systemet och som måste ha genomförts senast den 11 november, och för SIS II gäller det milstolpen, dvs. det kriterium som måste vara uppfyllt i slutet av året.

Först och främst skulle jag verkligen vilja tacka samtliga talare. Jag vill att Europaparlamentet ska ha full tillgång till all information. Jag vill även påminna om att medlemsstaternas syfte med dessa båda omfattande system var just att staterna skulle kunna åtnjuta fri rörlighet under säkra förhållanden, något som framhållits särskilt av Simon Busuttil och Claude Moraes.

Jag vill inleda med att försöka ge ett svar när det gäller VIS och riktar mig här särskilt till Sarah Ludford, som i egenskap av föredragande har visat ett särskilt intresse för det här problemet. Vad man kan säga är att det kommer att genomföras tester på VIS senast den 11 november, och de här testerna kommer att visa om vi bör ändra kurs. Så här långt kan VIS anses ha en bra arkitektur. Det förekommer visserligen en hel del buggar, men dessa går att åtgärda. De här testerna kommer i alla fall att utvisa om vi måste avbryta avtalet med leverantören. Det är för tidigt att säga något om det just nu, men i så fall skulle man behöva se över tidsplanen i samband med detta.

Jag vill påpeka att rådet 2005 beslutade att VIS måste införas på ett enhetligt och samordnat sätt av medlemsstaterna. I VIS-lagstiftningen fastställs därför att driften av systemet kommer att inledas i den första regionen det datum som har fastställts av kommissionen så snart samtliga medlemsstater har anmält att de har gjort alla tekniska och rättsliga justeringar som krävs för att använda VIS i den regionen.

Detta innebär att driften av VIS kommer att inledas i den första regionen – Nordafrika, som omfattar de länder där riskerna är som störst för olaglig invandring och säkerhet – på samma datum för samtliga medlemsstater. Mot denna bakgrund vill jag likaså framhålla att det är av största vikt att samtliga medlemsstater kan införa och driva VIS eftersom det skulle orsaka stor skada om det centrala systemet visade sig fungera normalt, men vi var tvungna att förlänga tidsfristen ännu längre på grund av att några medlemsstater är försenade. På den här punkten måste jag framhärda en del.

Jag noterade att Sarah Ludford särskilt tog upp problemet med olympiska spelen. Jag hoppas verkligen att vi ska ha gjort framsteg innan dess. Men det stämmer att åtgärder har vidtagits för att Storbritannien ska kunna ansluta sig till SIS I + före OS, om det skulle behövas.

Vad gäller visumsökande skulle jag också vilja säga att det är vår uppriktiga förhoppning att vi inte kommer att avvika för mycket från den fastställda tidsfristen, eftersom den är mycket viktig för oss och det finns en allvarlig risk för att "visumshoppingen" på olika konsulat kan öka om VIS blir alltför försenat på grund av oss.

Tatjana Ždanoka pratade om biometriska uppgifter och kontroll av systemåtkomsten. Jag tror att vi kommer att ha anledning att diskutera detta igen, men denna kontroll kommer att omfattas av ett antal klara och tydliga regler. Jag noterade att Cornelia Ernst är emot systemet, men jag tänker också hålla i minnet vad Timothy Kirkhope sade till mig. Jag kommer nu till Carlos Coelho. Han är väl insatt i SIS II och jag vill gärna besvara några av hans frågor och samtidigt hålla möjligheten öppen att skriva till honom för att besvara resten av hans sju frågor.

Vad jag kan säga är att kommissionen inledde avtalsförhandlingarna med sin avtalsslutande part och att dessa förhandlingar inriktades på två områden: beställning av ytterligare tjänster och utrustning för att kunna genomföra testet av den första milstolpen samt en ändring av grundavtalet för att milstolparna inom SIS II skulle kunna regleras genom avtalet. Vi kom fram till ett övergripande avtal i slutet av juli. Vi kom fram till ett övergripande avtal i slutet av juli, och det stämmer att den avtalsslutande parten påpekade att det fanns specifikationer som gjorde att det såg ut att bli väldigt svårt att uppnå den första milstolpen. Men vi undertecknade i alla fall ett avtal med leverantören där det fastställs att denna milstolpe ska uppnås.

Analys- och reparationsperioden visade emellertid att SIS II hade byggts på stabil bas, som ibland var ofantligt komplex. Även om en del arbete fortfarande återstod att göra, gick systemet att reparera.

Denna djupgående analys gjorde att vi kunde konstatera flera olika möjligheter att förbättra systemet, men det är helt riktigt, herr Coelho – och här riktar jag mig även till hela parlamentet – att vi har ett väldigt ambitiöst projekt framför oss inom det här området och att det inte är lätt att se exakt vad som kommer att hända.

Jag kan emellertid säga att vi har infört avtalsenliga påföljder för konsortiet Hewlett-Packard-Steria för att påföra sanktioner dels för dess oförmåga att få upp systemet till den nivå som enligt avtal krävs vid utgången av den avtalsfas som omfattar drifttesterna på ST, dels för de förseningar som uppstått i de interna VIS-testerna – i alla fall för närvarande.

Båda dessa projekt regleras genom samma avtal, så påföljderna dras i motsvarande grad från fakturorna för SIS II och för VIS. Dessa påföljder uppgår till nära 3,5 miljoner euro och när det gäller beloppet för VIS har räknaren bara fortsatt att gå. För SIS II däremot är räknaren avstängd sedan analys- och reparationsfasen inleddes i januari. Skulle man behöva överge de här projekten, får uppenbarligen den avtalsslutande parten stå för motsvarande kostnader.

Mot bakgrund av vad jag har sagt om VIS i fråga om de tester som ska äga rum senast den 11 november och om SIS II vad gäller målet att med hjälp av milstolpen bekräfta om arkitekturen verkligen är livskraftig i slutet av året, kan jag inte ge något mer exakt svar i nuläget eftersom vi nu befinner oss i ett skede när vi ska utföra de här testerna och förbereda inför milstolpen.

Jag vill framhålla att parlamentet gärna får hjälpa oss att mana på den avtalsslutande parten. Som ni har förstått är jag mycket målmedveten och har blivit personligen engagerad i den här frågan. På samma sätt som med Galileo hoppas jag kunna lyckas mer eller mindre rädda båda de här projekten. Tekniskt sett är de väldigt intressanta och de skulle innebära att EU fick tillgång till ett högkvalificerat system, men i kväll kan jag inte ännu inte ge några definitiva besked.

Parlamentet får också gärna hjälpa oss att mana på medlemsstaterna när det gäller VIS. För närvarande upplever vi att de längsta förseningarna orsakas av några få medlemsstater.

Jag är väl medveten om att jag inte har besvarat alla frågor, men efterhand som jag får tillgång till mer information står jag helt och hållet till parlamentets förfogande för att ge alla upplysningar som parlamentsledamöterna och i synnerhet frågeställarna här i kväll har begärt.

Talmannen. – Herr kommissionsledamot! Tack för ert svar. Jag har mottagit tre resolutionsförslag⁽²⁾ som avslutning på debatten.

Debatten är härmed avslutad.

(2) Se protokollet.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdagen den 22 oktober 2009 kl. 11.00.

20. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

21. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avbröts kl. 20.45.)